

21

เจ้าหญิง และบุตรของจินกรา

‘ข้าไม่อยากจะรู้จักกับเจ้าจินเก็นงามนะมิสเทีย แต่ถ้าเจ้ายังแสดงอารมณ์ทุกอย่างผ่านสีหน้าท่าทางละก็ วันหนึ่งเจ้าเสียเปรียบอย่างร้ายกาจทีเดียว’

เสียงเข้มของอาจารย์ตัวดีที่มีสเทีย คลอเฟลไม่ยอกนิกถึงกังวล อยู่ในสมองอันสับสน เขาพูดถูก แต่ว่าต่อหน้าเหล่าญาติที่เธอวางใจ เธอไม่มีสิ่งใดต้องปิดบัง

‘ไว้ต่อหน้าศัตรูค่อยว่ากัน’ เธอได้

เคซ่า ไดมอนด์ดีเฟนเดอร์ส่ายหน้าอย่างเหนื่อยใจ นี่ยหยาบจึ่ม หน้าผากเธอแรงๆ ครั้งหนึ่ง ‘ไม่ใช่แค่กับศัตรู กับคนที่ไม่ใช่ศัตรูก็จำเป็น ถ้าปล่อยให้อีกฝ่ายอ่านเจ้าออกทะลุปรุไปทั้งหมด เวลาจำเป็นเจ้าจะเดือดร้อน การอ่านและเดาความคิดของคนที่ไม่กำลังจะต่อรองด้วยเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าแค่เห็นยังรู้ลึกไปถึงไส้ใน ผลลัพธ์มันก็แน่นอนอยู่แล้วว่า

คนที่อ่านอีกฝ่ายขาดย้อมได้เปรียบ’

มิสเทียจำได้ว่าตนแลบลิ้นปลิ้นตาใส่ภูตหนุ่ม แต่ก็ยังจำคำสวด...
ไม่สิ คำสอนของเขาได้แม่นยำ

เวลานี้เธอเห็นตัวอย่างที่ว่าแจ่มแจ้งกับตาแล้ว...บางที่เธอน่าจะ
เพล่าๆ อารมณ์ตัวเองลงหน่อย

“ปล่อยข้าได้แล้ว ยัยมนุษย์บ้า! ข้าเพิ่งเคยรู้ว่านอกจากพวกเจ้า
จะเกรแล้วยังขี้ตื้ออีก บอกว่าไม่รู้จ๊กก็ไม่รู้จ๊กง ถ้าหลุดออกไปได้ ข้าจะ
เล่นงานเจ้าให้จิ้งหนับเลย!” ร่างภูตราตรีวัยรุ่นซึ่งถูกเธอมัดด้วยเชือกอาบ
มนตราดินขลุ่ยขลุ่ยอยู่ที่พื้น ตะโกนอย่างเกรี้ยวกราดทั้งที่ไม่มีทั้งพลังและ
สติปัญญาพอจะปลดปล่อยตนเองเป็นอิสระแม้แต่น้อย

มิสเทียเห็นทั้งความโกรธและความสับสนของเด็กหนุ่มที่ไม่แน่ใจ
ว่าตนเองมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร เขากังวล และแม้จะรู้ว่าไม่มีประโยชน์ก็ยัง
ฝืนดิ้นรนเพราะเขามั่นใจมีคนอื่นๆ รออยู่

มิสเทีย คลอเฟล เจ้าหญิงและว่าที่ราชินีภูตแห่งรัตติกาลทรุดตัว
ลงนั่งเท้าคางมอง ‘พระอาจารย์’ และ ‘ยอดดองครักษ์’ คิวส์ทองเล็กสูง
อย่างประหลาดใจ

เมื่อตอนเคซ่าอายุสองร้อยปีต้นๆ เทียบอายุกับมนุษย์แล้วคง
รุ่นราวคราวเดียวกับเธอ เธอไม่มีอะไรใกล้เคียงกับภูตหนุ่มจู้จี้แต่เด็ดขาด
ที่เธอรู้จักเลยสักนิดเดียว! วิทยุฉิมของเขาอย่างน้อยก็ดีกว่าเธอด้วยซ้ำ ไม่งั้น
มีหรือที่ภูตเพศชายซึ่งตำราว่ายิ่งในศักดิ์ศรีสุดๆ จะนำตัวร่วงได้แค่เพราะ
ถูกเวทแรงโน้มถ่วงกระแทกที่สองที่

“นาย...ซึ่งแยกว่าที่ฉันคิดนะ เคซ่า” มิสเทียพึมพำอย่างงุนงง เขา
คนนี่เนี่ยขณะที่เติบโตขึ้นเป็นตาโยงที่เป็นทั้งรักแรกและมารชั่บั่นในชีวิตเธอ
ความเท่และเสน่ห์ลึกลับมันล่องหนจลึไปไหนกันหมด!

“ลองให้ข้าจับเจ้าทุ่มลงพื้นแรงๆ สักที่สองที่ใหม่ละ จะได้รู้สิ!”

แน่...นอกจากจะชี้แจงแล้ว ยังปากร้ายอีกต่างหาก

มิสเทียถือวิสาสะจี้มโอบุแหลมเรียวที่รู้ว่า เป็นจุดอ่อนไหวของ ชาวภูตอย่างหมั่นไส้ เขาตัวลั่นระริก “นายไม่กลัวฉันกะซวกได้ นายจี้มซอสเป็นอาหารค้ำกีนรีง”

“เจ้ามัน...วิปริต!” เขาคำอีก แต่ดวงตาสีออกมาในใจออกมาอย่าง ชัดตรง

เขากลัว...

มนุษย์เดี่ยวนีกลัวภูตมากเท่าใด เหล่าภูตก็กลัวมนุษย์ที่มีมนตรา มากเท่านั้น พ่อแม่ดัดตามล่าพวกเขามาเป็นศตวรรษแล้ว ภูตที่ถูก จับได้มักจะสูญเสียชีวิตตนอย่างเจ็บปวด เคซาจะกลัวเด็กผู้หญิงที่มี เวทมนตร์คุมตัวเขาอยู่หมัดก็ไม่แปลก

จะบีบก็ตายคล้ายก็รอด ถ้าคิดจะฆ่าเขาดอนนี้คงง่ายกว่าอะไร เสียอีก แต่เพราะมิสเทียตั้งใจจะทำการตรงกันข้ามคือ ‘ปกป้องเขา’ ทุกอย่างเลยไม่ยั้ง

เขากลัวจึงจะพยายามหนีไปหาครอบครัวหรือลาแฟลร์ที่เป็นที่พึ่ง สำคัญ เธอต้องหาทางดึงตัวเขาไว้ และซื้อใจเขาให้ได้อย่างรวดเร็วที่สุด

แต่ว่านะ...เธอไม่ควรจะมีบุญได้อ่านทางเคซาได้หมดสิ้นแบบนี้เลย ไม่ใช่หรือ!

มือบอบบางของเคซากำแน่น เขบบังคับตัวเองให้สงบไม่สำเร็จ

เขาควรจะอยู่ในกองคาราวานไม่ใช่มาติดอยู่ที่นี่ เขาเพิ่งจะแยกกับอิริน่า เมื่อไม่กี่นาที่นี้เอง แล้วทำไมเขาถึงต้องมาลงเอยอยู่ในบ้านมนุษย์ร้าง ไร้หลังคา กับผู้หญิงพิลึกไม่น่าไว้ใจแถมยังเสียงดังแปดหลอดด้วย

เขาอยากกลับไปหากองคาราวาน หาพ่อแม่และอิริน่า

เด็กสาวผมทองที่บางมุมยังดูเป็นเด็กหญิงลูกขึ้นยืน ดวงตา

สิน้ำตาลอ่อนทอแววมกกล้วยังจ้องตรงมาที่เขา ริมฝีปากเรื่อสีเลือดเม้มแน่นสนิทจนแทบเป็นเส้นตรง

มิสเทียเตาทำทางเล็กลึกอย่างคนกำลังดิ้นรนหนีและกำลังมองหาคนสำคัญของเขา เคซ่ากำลังนึกถึงใครมากกว่าละ พ่อแม่ หรือยัยลาแฟลร์ ปกติก็น่าจะนึกถึงพ่อแม่มากกว่า แต่ถ้าเขาเพิ่งแยกกับคนอื่น เขาย่อมต้องคิดถึงบุคคลนั้นเป็นคนแรก

มิสเทียทบทวนประวัติคร่าวๆ ของเคซ่าที่เธอพอรู้บ้างเร็วๆ เขาเป็นทายาทนายช่าง เสียพ่อแม่ไปในเวลาใกล้เคียงกันกับเพื่อนสนิทและทุกคนในกองคาราวาน

หากจะทำให้เด็กหนุ่มที่คะเนหาครอบครัวอย่างสุดซึ่งหยุดคิดและตระหนักถึงสถานการณ์ที่แท้จริงได้

มิสเทียจำเป็นต้องใช้ตัวตนที่มีอิทธิพลมหาศาลทำให้เขาซ็อกจนหยุดนิ่งและยอมฟังเธอ ไม่เช่นนั้นเขาได้บินไปหาอิริน่าหรือยัยลาแฟลร์ตัวแสบแน่

ใครจะรู้ว่ายัยภูตสารพัดพิษจะมาไม่ไหนอีก เคซ่าในตอนนี่เชื่ออิริน่าที่สุดในโลก เขาจะเผลอไปอยู่ข้างอิริน่าโดยไม่สนใจเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น

มิสเทียเม้มปากแน่นอย่างไม่ยอมแพ้ ลาแฟลร์คิดว่าเล่นแผนสกปรกแบบนี้แล้วเธอจะยอมตามน้ำจั้นหรือ!

ไม่มีวัน! เธอสัญญาากับเคซ่า (ที่ปกติดี) แล้วว่าจะไม่ปล่อยเขาไป เธอสาบานไว้แล้วด้วยว่าจะไม่ให้ลาแฟลร์เข้าใกล้เขาอีก ดังนั้นเธอก็ต้องรักษาสัญญาอย่างเคร่งครัด

เด็กสาวนั่งลงไขว่ห้างกลางอากาศตรงหน้าภูตหนุ่มที่หมดทางสู้

“นี่เคซ่า ฉันมีนิทานยาวมากจะเล่า และนายต้องฟังฉัน”

“ทำไม” แววดาตือตึงของเขาเหมือนตอนโตไม่มีผิด

มิสเทียผายมือทั้งสองข้างเรียกพลังที่หลับไหลอยู่ในร่างให้แทรกซึม

สู่ภายนอก กระแสมนตราในร่างเธอเหมือนจะบ้าคลั่งรุนแรงกว่าที่เคยจนควบคุมลำบาก แต่เธอก็บีบให้พลังที่ไม่จำเป็นถอยไปได้สำเร็จ

เส้นผมสีทองปลิวสะบัดวูบและค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินอมม่วง ภูตหนุ่มที่ยังถูกมัดเป็นหนอนแก้วอ้าปากค้างอย่างแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เขาเคยได้ยินตำนานที่เกี่ยวข้องกับภูตราตรีผู้มีผมสีน้ำเงินอมม่วง... ทายาทราชินี แต่ผู้หญิงคนนี้เป็นมนุษย์นะ!?

เธอลืมตาขึ้น หัวใจของเธอช้ำกระตุกเยือก เลือดลมแล่นพลุ่งพล่านเมื่อรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่า เนตรสีทองอร่ามแก้วตาริชาวางคู่นี้เป็นของจริง

“มนุษย์... ไม่มี เจ้าเป็นอะไร เป็นใครกันแน่” เขาเลิกดีนหนีเมื่ออยู่ในภาวะตกตะลึง

มิสเทียค้อมตัวลงมาหาเขา ปลอ่ยให้ทางเปียยวสีน้ำเงินอมม่วง ไหววรูปทรงหน้าเขาชัดๆ เธอยิ้มกว้าง แล้วเอียงคอคนิดๆ “ฉันเป็นภูตราตรีเลือดผสมมนุษย์ แต่ว่าฉันเป็นที่ราชินี และเป็นเจ้านายโดยตรงของนาย ฉันชื่อ มิสเทีย คลอเฟิล ยินดีที่ได้รู้จักนะเคซ่า ไดมอนด์ดีเฟนเดอร์”

“ไดมอนด์ดีเฟนเดอร์?” เขากะพริบตาปริบๆ “เจ้าพูดอะไร...”

มิสเทียลอยตัวลงนั่งตรงหน้าเขาในองศาที่ศีรษะของภูตราตรีจะมองเห็นเธอได้ชัดเจน “ฉันบอกว่าจะเล่านิทานให้ฟัง นายก็ควรจะฟังให้ดี ทุกอย่างจะพิลึกพิลั่นมาก แต่ถ้าแก่นแท้ของนายมีเศษเสี้ยวเดียวกับตาสีบรอนนั้นเป็นฐานอยู่บ้าง นายก็จะเข้าใจเอง พร้อมจะฟังหรือยัง”

เคซ่าในวัยรุ่นยังตะลึงที่ได้พบทายาทราชินีตัวเป็นๆ ไม่เคยคิดฝันเลยว่าจะได้พบเธอก่อนใครในกองคาราวาน เขาค่อยๆ พยักหน้าอย่างเหม่อลอย

มิสเทียถอนหายใจโล่งอก ตัวตนของราชินีและทายาทมีผลกระทบต่อภูตราตรีอย่างรุนแรง เธอยกความจริงนี้ทำให้เขาตกใจ อย่างน้อย

ตอนนี้เขาก็ไม่ตื่น ไม่เรียกร้องให้ปล่อย หรือด่าเธออีก

เขาพร้อมจะฟังเธอแล้ว และเธอก็ตั้งใจจะใช้วาทศิลป์และความจริงใจทั้งหมดซื้อใจเขาไว้ให้ได้อีกครั้ง

“พรวด!!! ฮ่าๆๆ”

เสียงหัวเราะอย่างไร้ความสำรวมทำให้คนที่เล่าเรื่องกว่าครึ่งชั่วโมงหน้าหงิก

“เรื่องจริงนะ ไม่ได้ตื่นขึ้นมาเองสักหน่อย!” มิสเทียอยากจะหยิกเขาแรงๆ เหลือเกิน ตามฤตต์บัญญัติเกสือกกลิ้งหัวเราะก๊ากอย่างไม่ไว้หน้ากัน

“โอ้ย... ข้าไม่ไหวแล้ว” เคซ่าหัวเราะจนน้ำตาเล็ด เขายังนั่งอยู่กับพื้น แต่ถ้ายืนก็คงสูงกว่ามิสเทียไม่เกินหนึ่งนิ้ว เทียบไม่ได้เลยกับความสูงดั้งเดิม มิสเทียกัดฟันกรอดแล้วเริ่มดัดมือขู่ เขาก็ยอมหยุดหัวเราะในที่ที่สุด

“ข้าเชื่อแล้วว่า เจ้าเป็นทายาทราชินี ถึงจะบอกตรงๆ ได้เลยว่า ผิดหวังก็เถอะ” เขาฟังตำนานผู้นำสูงสุดของเผ่าพันธุ์จากพ่อแม่ม่ายอะเคยจินตนาการไว้เสียดิบตีว่า ราชินีและทายาทนอกจากมีเส้นผมสีแปลกต่างดงามแล้ว หน้าตาก็ยังชวนพิศ สง่างามกว่าแสงจันทร์ ปีกกว้าง ลวดลายชดช้อยดูงานศิลป์ชั้นเลิศ

แล้วยัยคนนี้นั่นอะไรกัน... ปีกก็ไม่มี ราชินีก็ไม่ค่อยจับ ถึงสีผมจะสวยจริง หน้าตาก็ถือว่าน่ารักเอาการ์ แต่มองยังไงก็ยังไม่เห็นความสง่าที่เขาตามหา

“นายนี่มัน... นายควรจะเรียกฉันว่า ‘เจ้าหญิง’ ลงท้ายประโยคด้วย ‘ขอรับ-พะยะค่ะ’ ด้วยข้านะยะ” มิสเทียกัดฟันกรอด

“เสียใจด้วยเราใช้ราชาศัพท์กับแควราชินี เจ้าก็น่าจะรู้นี้ อย่าพยายามเอาผมเข้ามาให้ยากเลย หึๆ...” เคซ่าหันหน้าหนีพลางหัวเราะ

อีกครั้ง “แต่เรื่องที่เจ้าเล่ามันไม่น่าเชื่อ เจ้าบอกว่าข้าที่พูดปาวๆ อยู่นี้เป็นตัวตนจากอดีต ตัวจริงของข้าในปัจจุบันเป็นถึงหัวหน้าองค์กรศิราชีนี เป็นผู้ควบคุมและฝึกฝนองค์กรทั้งหมด ข้าตามเจ้ามาทำงานเป็นกรณีพิเศษ ข้าจะเชื่อเรื่องหลอกเด็กแบบนั้นได้อย่างไร

“ข้าเป็นบุตรนวงจันทร์ ทบแทบไม่มีเวทมนตร์ ฝ่าบาทคงไม่อยากจะเห็นข้าในสายตาด้วยข้า ไม่ให้ข้ากลิ้งแล้วจะให้ทำอะไร”

ถึงจะปากเสีย ไร้มารยาท และอ่อนประสบการณ์ผิดกับเคซ่า ผู้อดทน มิสเทียก็ยังเข้าใจว่าเนื้อแท้เขาไหวพริบดีพอๆ กับเคซ่าที่เธอรู้จัก เขาระแวดระวังมากจนเป็นนิสัย หากไม่มีหลักฐานสนับสนุน เขาก็จะไม่ยอมเชื่อ

“หิ... ดื้อยากได้หลักฐานใหม่ ฉันจัดให้โลด!” มิสเทียยิ้มมุมปาก แล้วหันไปหยิบห่อผ้าขนาดไม่ใหญ่นักมาวางตรงหน้าเขา

“เจ้าเอาพรมเช็ดเท้ามาวางหน้าข้าทำไม”

“พูดดีๆ หนอยนั้นมันอดีตชายกระโปรงฉันนะยะ ฉันให้ดูของบนนั้น ไม่ได้ให้ดูผ้า”

เคซ่าเวอร์ชันตัวหุดก้มมองวัตถุบนผ้า ใจหายวาบเมื่อเห็นว่าวัตถุ นั่นคือ ปีกที่ฉีกขาดของภูตวราตรีโตเต็มวัย มันเสียหายหนักจากน้ำและการต่อสู้ แต่ยังคงได้ขนาดดั้งเดิมของปีกคู่นี้คงใหญ่กว่าตัวเขาเสียอีก

“เจ้า... เอาของพรรคนี้มาให้ข้าดูทำไม” ของที่ปล้นชิงจากเจ้าของที่แท้จริงมา โยเขาต้องมองให้เสียสายตา

“ดูลายบนปีกให้ดีๆ แล้วเราค่อยมาพูดกัน” มิสเทียยิ้มอย่างใจเย็น แล้วนั่งลงเสกน้ำชาอุ่นๆ ใส่ถ้วยโลหะที่เก็บได้จากห้องข้างหลัง เธอไม่กระหายน้ำเท่าไร แต่ภูตตรงหน้าเธอคงต้องการดื่มน้ำเพื่อเรียกสติอันดีคืนมาเร็วๆ นี้

มิสเทียทำที่ว่าไม่แคร์ แต่ที่จริงก็ห่วงใยความรู้สึกของเคซ่ามาก

ทีเดียวนะ หวังว่าเขาจะไม่หัวใจวายตายนะ

สีหน้าของเคซ่าตัวเล็กค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละน้อยดังคาด

เขาดูออกว่าปึกข้างนี้ถูกตัดขาดจากเจ้าของเพื่อการรักษาพยาบาล เจ้าของปึกเป็นภูตเพศชายโตเต็มวัย อายุห้าร้อยกว่าปี น่าจะตัวใหญ่ทีเดียวนะ และมีประสบการณ์ต่อสู้สูง แต่พอแลเลยไปถึงเอกลักษณ์อื่น ๆ ความกลัวก็แล่นจับหัวใจเขาทันที

ลายเส้นที่บ่งบอกถึงครอบครัวและพลังเวทเหมือนของเขาเป๊ะ แม้แต่ข้อบกพร่องทางเวทมนตร์ของบุตรนวงจันทร์

ลายบนปึกภูตไม่ต่างอะไรจากลายนิ้วมือ เลียนแบบไม่ได้ มีเพียงหนึ่งไม่มีสอง ต่อให้เป็นฝาแฝดยังไม่มีทางตรงกันได้ขนาดนี้

เหมือนเขาทุกกระเปียดนิ้วแต่อาวูโลกว่า...แกมยังไม่ใช่ของปลอม หรือว่ามีสเทียจะพูดจริง!

เขาหันมองเด็กสาวเจ้าปัญหาอย่างไม่อยากจะเชื่อ แต่จนด้วยเหตุผล ไม่รู้จะหาข้อสรุปอื่นใดมาได้เถียงกับเธอ

มิสเทียมองเขาช็อกจนตัวแข็งอย่างเห็นใจ เธอคิดว่าปลดเชือกเขาแต่ยังทิ้งบ่วงหนาๆ คล้องข้อเท้าขวาของเขาไว้กับเสาคอนกรีตก้อนนี้ เคซ่าตะขือทำอย่างอารมณ์เสีย

มิสเทียยิ้มประจบแล้วยื่นถ้วยชาอุ่นๆ ให้ “ยอมเชื่อแล้วใช่ไหมว่าฉันไม่ได้กุเรื่อง นายถูกทรมานย้อนเวลาเล่นงานจริงๆ”

“จะ...เจ้าส่งข้ากลับไปในเวลาของข้าได้ไหม เจ้ามีเวทมนตร์นี้”

“เวทมนตร์ไม่ได้ใช้ง่ายขนาดนั้น ถ้าฉันส่งนายกลับได้ ฉันส่งไปนานแล้ว” มิสเทียหน้าบึ้ง อยากให้ตนรู้วิธีเอาเคซ่าคนเดิมกลับมาเหลือเกิน แต่มนตรากาลเวลาเป็นวิชาต้องห้าม ท่านพ่อที่เก่งนักหนายังไม่ยอมแตะต้อง บางทีท่านย่าอาจจะรู้วิธีแก้...แต่กว่าจะกลับไปถึงฟาเรียวล่าได้ก็ต้องใช้เวลา เวทมนตร์ของเธอแปรปรวนมาก ถ้าเคลื่อนย้าย

สถานที่อาจจะลงเอยด้วยการพาเคซ่าเข้าไปติดอยู่ในกำแพงหรือหล่นตมลงทะเล

เคซ่ายังจับต้นชนปลายไม่ถูก ศีรษะของเขาปวดตุบๆ อย่างแรง ถ้าเขามาจากอดีตจริง เขาไม่มีทางนึกเรื่องราวที่ยังไม่เกิดขึ้นได้อยู่แล้ว เขาไม่ควรจะรับรู้อะไรเลย ไม่ควรรู้จักเธอด้วยซ้ำ และถ้ายังกลับอดีตไม่ได้ เขาก็คิดว่าตนควรจะกลับบ้าน เขาไม่ควรอยู่ที่นี้ เขาต้องกลับไปหาทุกคน

หัวใจเขารู้สึกโหวงๆ อย่างประหลาด ถ้ามีสเทียพูดความจริงสามร้อยปีให้หลังจากวันคืนที่เขาจำได้ เกิดอะไรขึ้นกับกองคาราวานครอบครัวของเขา และอิริน่า...

มีเอวาร์ดีดกุ่มถ้วยซาแน่น เคซ่าย้ำกับตัวเองว่า ‘พวกเขายังต้องอยู่สี่สามร้อยปีสำหรับภูตไม่ได้นานขนาดนั้น’ เขาเกือบจะพลั้งปากถามเจ้าหญิงจะไปโลดตรงหน้าแล้ว แต่กลับใจกล้าไม่พอ จึงได้แต่บอกตรงๆ ว่า

“ถ้าไม่มีธุระก็ปล่อยให้กลับไปหาครอบครัวเถอะ ข้าไม่ว่างเป็นเพื่อนเล่นให้เจ้าหญิงหรอก”

“นายยุ่งอะไรนักหนา”

ภูตหนุ่มน้อยวางถ้วยซาลงกับพื้นอย่างแรง “ข้าต้องหาที่ตั้งตัวก่อนแล้วข้าก็ต้องกลับบ้าน ชีวิตของบุตรนวจันทราไม่ง่ายหรอกนะ ข้าต้องฝึกฝนอย่างอื่นอีกมาก ไม่อย่างนั้นอนาคตข้าคงไม่มีเกียรติเหลือไว้มองหน้าใครแน่ เจ้าที่มีเวทมนตร์แสนสะดวกสบายใช้งานไม่เข้าใจหรอก”

ควัมิสเทียกระตุก ‘เวทมนตร์แสนสบาย’ เขากล้าพูดแบบนี้ได้ยังไง

อ้อ! ลืมไป นายเคซ่าที่มียกกำลังสิบคนนี่ไม่ได้รู้จักเธอมาตลอดชีวิตนี้ เขาเห็นเธอมาแค่ชั่วโมงเดียวเอง ทำใจอภัยให้เขาหน่อยแล้วกัน

เคซ่ามองรอบกายอย่างไม่สบายใจ แล้วทำท่าจะคว้าเศษหินตัดเชือกออกบินไปตามหาครอบครัวทั้งที่ยังไม่รู้เหนือรู้ใต้ เขาไม่อยากอยู่ในที่

บุคคลหรือสิ่งที่เขาไม่คุ้นเคยอย่างเจ้าหญิงลูกครึ่งและเวทมนตร์ของเธอ “อ๊ะๆ ยังไปไม่ได้นะ ฉันยังไม่ให้นายไป” มิสเทียถลันมาขวางหน้าเขาไว้ ถึงฝนจะหยุดตกแล้ว แต่ใครจะรู้ยัยลาแฟลร์ตัวแสบอาจจะเอาพรรคพวกมาตระเวนแถบเกาะแก่งเพื่อหาตัวเธอกับเคซาก็ได้ เธอไม่อยากให้เขาพบลาแฟลร์ในสภาพนี้

มิสเทียเริ่มเปิดฉากกล่อมเขาอีกครั้ง คราวนี้ยกเอาความรับผิดชอบมาเล่นงานให้เขารู้สึกผิด “ฉันกำลังปฏิบัติภารกิจสำคัญ และมันเป็นงานของนาย”

“อ้อ เจ้าบอกแล้ว บททดสอบมงกุฎสีนิล ข้า...ที่โตแล้วเป็นองครักษ์”

“ตอนนี้ฉันยังต้องการองครักษ์อยู่นะ นายหนีไปตั้งๆ กลางคืนก็เท่ากับทำงาน นายก็จะกลายเป็นญาติไร้ความรับผิดชอบ แล้วถ้าถูกใครรวมใจเมตี ฉันก็แฉสิ”

เคซ่าถอนหายใจด้วยท่าทางที่เหมือนตัวเขาในวัยผู้ใหญ่มากจนน่ากลัว เสียงประสานเข้มขึ้นเมื่อรู้สึกเหนื่อยใจที่ต้องอธิบายเรื่องให้เห็นอยู่คาตา

“ข้าอยู่ในสภาพแบบนี้ ต่อให้โง่ก็ดูออกว่ามีแต่จะเป็นภาระ ข้าไม่ใช่ยอดองครักษ์ของเจ้า เป็นแค่ญาติวัยรุ่นปากไม่ลั่นกลืนน้ำนม ปีกข้ากว้างไม่ได้ครึ่งของเขา ทักษะการต่อสู้ก็น้อย ประสบการณ์แทบไม่มีมือข้าก็เล็กแค่นี้ ข้าไม่มีปัญญาปกป้องเจ้าหรอก ปล่อยให้ข้าไปเถอะ” เขาเสียงขุ่น แต่ใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์

“ทนายทราชีนี่ เจ้านายของนายต้องการความร่วมมือ” มิสเทียย้ำเสียงดู “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันสัญญาแล้วว่าจะไม่ปล่อยให้นายคลาดสายตา และมันจะเป็นไปตามนั้น ต่อให้นายจะไม่มีประโยชน์อะไรกับฉันเลยก็ตาม”

เคซ่าขอร้องเธอไว้ เขาบ่นโน่นบ่นนี่แต่เป็นฝ่ายปกป้องเธอมาตลอด คราวนี้เป็นตาของเธอที่จะต้องดูแลเขาบ้าง ลาเพลร์จะหลอกเขาไปใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้เด็ดขาด

เมื่อมิสเทียเริ่มเอาจริง พลังลึกลับที่ผูกชะตาของทายาทราชินีกับ ภูตราตรีไว้ด้วยกันแผ่ไปทั่วร่างภูตหนุ่ม เคซ่าฝันสัจจะตัญญาณที่รังแต่จะ บังคับให้เขาก้มหัวให้เธออย่างสุดกำลัง

“ข้าก็อยากช่วย แต่ข้าเป็นห่วงพวกพ้องในคาราวาน ให้ข้าไปดู พวกเขาแล้วค่อยกลับมาช่วยงานเจ้าไม่ได้หรอก”

‘ไม่ได้...’ คำตอบติดอยู่ในลำคอของเด็กสาว มีอย่างที่ว่าเคซ่าไว้มัน จนแทบจะกอดแขนเขาไว้ เคซ่าจากอดีตกาลไม่ควรจะรับรู้เรื่องในยุค ปัจจุบัน เพื่อกล่อมให้เขาเชื่อว่าตนเองมาจากอดีต เธอจึงยอมอธิบาย สถานการณ์โดยกรองแต่อนาคตคร่าวๆ ของเขาแต่ไม่ได้เจาะรายละเอียด

จะให้เธอเอาหน้าที่ไหนมาบอกเขาเล่าว่า ครอบครัวยุคและกอง คาราวานของเขาล้วนเสียชีวิตไปหมดแล้ว แถมเพื่อนสนิทที่เขาเคยบอก ว่าเป็นคนอ่อนโยน จิตใจดี ตอนนี้เป็นยักษ์โรคจิตพูดไม่รู้ฟัง คิดแต่จะชิง ตัวเขาและชิงบัลลังก์ราชินีโดยไม่สนใจว่าจะทำให้ภูตไม่รู้ชื่อไหนอื่นไหน มากมายต้องเดือดร้อน

บอกไม่ได้หรอก อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนนี้

“หลีกเลี่ยงให้ข้าเถอะนะ” เคซ่าเริ่มตั้งอึกรอบ “ข้าจะไม่ขวางทาง เจ้าเลย”

“ไม่” มิสเทียหน้าบึ้ง คิดในใจว่า ตาหัวรั้นทำไมถึงได้ทำตัวมี ปัญหาขนาดนี้ จะดีก็ไม่ได้เพราะกลัวเตลิด ถ้าลงไม้ลงมือเดียวจะทำให้ เขาไม่ไว้ใจเธออีก

สองหนุ่มสาวทำท่าจะทะเลาะกันอีกรอบ ทว่าจู่ๆ เคซ่าก็รู้สึกพลัง ในร่างเริ่มเหือดหาย

“อีก! เกิดอะไรขึ้น...”

เขาลืมทั้งยืน รู้สึกปวดตึงๆ ไปทั้งร่าง ปีกแทรกตัวเข้าไปซ่อนอยู่ในแผ่นหลัง เขา รู้สึกเหมือนลำคอกำลังถูกเผาไหม้ และก่อนที่จะทันคิดว่าเขาถูกมิสเทียวางยาหรือเปล่านั้น ต่างหูที่สวมไว้ตั้งแต่พื้นขึ้นมาก็ร้อนฉ่า และเพิ่มจำนวนขึ้นจนหากแม่เห็นเข้าคงร้องกรี๊ด

แถวใบหน้าเขารู้สึกตึงจนชา เพียงครู่หนึ่งอาการก็หายไปพร้อมกับพลังเกือบทั้งหมด ยามนี้เขารู้สึกว่าตัวเองอ่อนแอยิ่งกว่าที่เคยเป็นมาตลอดชีวิต

มือซีดกุ่มอกเสื้อ แล้วตวาดถามเด็กสาวที่น่าจะเป็นตัวกรว่า “เจ้าทำอะไรกับข้า!”

ทำไมเสียงของเขาแปลกไป อย่างกับว่าเขากลายเป็นมนุษย์อย่างนั้นแหละ

มิสเทียจ้องเขาด้วยสายตาดิ้นตะลึงเหมือนเห็นผี เขาชมวดคิ้วตั้งใจจะด่าเธอแรงๆ สักครั้ง แต่ดันรู้สึกว่าลมทะเลยามค่ำคืนหอบอุณหภูมียืนเยะเยือกสัมผัสผิวหนังบบบางที่ไม่เคยสัมผัสกับอากาศภายนอกมาก่อนขนาดนี้มาก่อน

เคซ่าหลับตาหนีสายลม เส้นผมที่ไม่ได้ตัดมาช่วงหนึ่งระผิวเหนือปลายจมูกจนรู้สึกรำคาญขึ้นมา

เขาเห็นของแข็งสีขาวตกอยู่ที่พื้น หัวใจแทบหยุดเต้นเมื่อสองตาเห็นแจ่มชัดว่า มันคือหน้ากากที่ควรจะติดอยู่บนใบหน้าเขา!

หน้ากากสีขาวลายขนนกสีดำที่ติดตัวเขามาแต่กำเนิด!

มันหลุดออกมาได้อย่างไร หรือว่า...เพราะว่าเขาได้พบคนคนนั้นแล้ว หน้ากากที่ควรจะปกปิดใบหน้าจากโลกจึงเลิกทำหน้าที่เดิมเสียไม่จริง...

เขาเงยหน้ามองเด็กสาวลูกครึ่งมนุษย์อย่างตลกตะลึง ดวงตาสีทอง

ของเธอเบิกกว้างอย่างประหลาดใจไม่แพ้กัน!

เทพเจ้า! ท่านลื้อข้าเล่นไฉ่ไหม ท่านคงไม่ได้รังแกข้าเช่นนี้จริงๆ
หรือกนะ

สติที่มีอยู่น้อยนิดแทบจะสูญสลายไปในบัดดล เขาโพล่งเสียง
สั้นไหววากับเพิ่งเห็นโลกกลมทลายไปตรงหน้าว่า

“เจ้าเป็นคู่ครองของข้าหรือ!”

ต่างหุมนึกที่ท่านพ่อเธอสร้างขึ้นเพื่อเคษาโดยเฉพาะ มี
เงื่อนไขการใช้งานว่านายจนมิสเทียซี่เกียจจำ แต่มีข้อหนึ่งที่สำคัญมาก
และเธอจำได้ขึ้นใจ

‘การปลดผนึกเพื่อคืนสภาพเขาสู่วังภูตราตรี มีอายุเพียงครั้งละ
สามชั่วโมง ครบเวลาเมื่อไหร่เขาจะถูกผนึกกลับเป็นมนุษย์อีกครั้ง’

ดูเหมือนว่าสามชั่วโมงจะหมดลงแล้ว

พอเขาถอดตัวอย่างเจ็บปวดมิสเทียซี่ก็ทำได้แค่มองอย่างสงสาร แต่
เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นทวาดถามว่าเธอทำอะไรกับเขาเท่านั้น โลกที่มิสเทีย
เห็นก็เหมือนจะหยุดนิ่งในพริบตา

หน้ากากสีขาวหล่นอยู่บนพื้นหิน...

ลมราตรีที่ยังเจือด้วยกลิ่นอายสมุทรพัดเส้นผมสีดำยาวระบำออก
ไปจากใบหน้าที่เธอเคยเจียดเข้าใกล้หลายครั้ง แต่ยังไม่เคยได้เห็นกับตา
จริงๆ โดยไม่มีสิ่งใดขวางกั้น

ดวงตาสีทองที่คุ้นเคย รูปตารีเป็นทรงอัลมอนต์ ตาคมล้อมด้วย
ขนตาสีดำสนิท คิ้วโค้งรับกับแนวสันจมูกโด่ง ปลายเขตรันขึ้นเล็กน้อย
บอกยี่ห้อคนหัวคือ ริมฝีปากหยักโค้งเหมือนคันศรที่เธอเคยเห็นมาหลาย
ครั้งแล้ว แม้ไม่ได้ยิ้มก็ยังดูสะดุดตา

เส้นผมสีดำสนิทยาวระบำล้อมกรอบหน้ารูปไข่ที่เกือบจะ

เรียกว่าสวยได้หากไม่ใช่เพราะแนวกรรมคุณสัน เรียกได้ว่าเป็นใบหน้าที่
รังสรรค์มาอย่างงดงาม

ฟานาวิล เพื่อนสาวของเซลเทียไม่ได้โฆษณาเกินจริง ใบหน้าหลัง
หน้ากากของเคซ่าจัดอยู่ในหมวดหล่อเหลามีค่าควรเมือง ทว่าสิ่งที่ตริ้ง
เธอให้มองเขาเหมือนคนไร้สติกลับเป็นสายตาคมก้ำที่เหมือนจะยิ่งเพิ่ม
พลังจับจ้องขึ้นหลายเท่าตัว เมื่อได้เห็นทั้งใบหน้าเขาพร้อมๆ กัน

พอเห็นเธอตกตะลึงพริ้งเฟริด จ้องเบิ่ง ไม่พูดไม่จา เขาคงจะเพิ่ง
รู้สึกตัว เคซ่าก้มมองหน้ากากที่พื้น มองเธอ แล้วก็มองหน้ากากอีก ดวงตา
คมเบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ แล้วเขาก็โพล่งเสียงลั่นหวังออกมาดังลั่น

“เจ้าเป็นคู่ครองของข้าหรือ!”

ถ้าคนที่อยู่ตรงหน้าเป็นเคซ่าตัวโตที่มีสเทียคุ่นเคยละก็ สิ่งแรกที่
เธอทำคือ จะหัวร่ออหายน แล้วร้องว่า ‘ปู่ๆ! เข้าใจผิดนะยะ! ลุงขี้บอย่าง
นายนะเหอ ชินได้เป็นคู่ครองคงช่วยหยุดยั้งชาติ’ แต่ตอนนี้เธอพูด
ไม่ออก...

จะตอบเขายังไงดี...

เคซ่าหยิบหน้ากากขึ้นจากพื้น สบตาเธออย่างตื่นตระหนก มีสเทีย
กลั้นหายใจ สมองยังประมวลข้อมูลไม่ทันเสร็จ เธอควรจะรีบปฏิเสธ
ดีไหม จะสรุปยังไงดี เคซ่าตอนนี้ท่าทางจะไม่วู้เรื่องต่างหูนี้เสียด้วย

“คือว่านายไม่ได้เป็นคู่ครองฉัน หน้ากากหลุดเพราะผืนกของท่าน
พ่อต่างหาก อย่าเข้าใจผิดนะ”

พูดประมาณนี้น่าจะได้...

“มีสเทีย...” เสียงทุ้มที่อ่อนวัยกว่าที่เธอจำได้เรียกสติมีสเทียกลับ
มา เพียงเพื่อที่จะทำให้มันกระเจิงไปรอบทิศทางอีกครั้ง เคซ่าขยับเข้ามา
ประชิดร่างเธอจนแค่เงหน้าขึ้น ริมฝีปากเขาก็คงสัมผัสกับเธอ

พลັก!!

“ไอ้ย! ผลักข้าทำไม” ภูตหนุ่มก้าวถอยหลัง

“ก็นายเข้ามาใกล้ขนาดนั้นทำไมเล่า” มิสเทียกระโดดตัวหนีทั้งที่หน้าร้อนฉ่ำ เกือบไปแล้ว อีกแค่ไม่กี่เซนติเมตรก็จะกลายเป็นจุมรอบสอง
 เคซ่าทำหน้าบึ้งยาก เขายกมือแตะใบหน้าที่ปราศจากหน้ากาก อย่างไม่คุ้นเคย “พันธะคู่ครอง...เจ้าจะไม่ทำหรือไง ผู้ใหญ่บอกข้าว่า ถ้ำหน้ากากหลุดแล้ว ควรเริ่มพิธีทันที”

“หา! ต้าราไหนดื่นนี่” มิสเทียสะดุ้งโหยง ถ้าเธอเป็นแมวป่านนี้คง หูตั้งห่างขึ้นไปแล้ว เธอรีบยกสองมือดันร่างเขาที่ย่างสามขุมมาทางเธอ พร้อมสีหน้าเคร่งเครียด เหมือนอยากจะมีบคอเธอมากกว่าทำพันธะโรแมนติก “เดี๋ยวก่อนๆ หยุดก่อนๆ คือว่าเราอายุหน่อยเกินไปมั้ง”

เคซ่ากลอกตามองเพดานผุๆ อย่างสิ้นหวัง “ข้าก็ไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้นเร็วแบบนี้ แต่ไม่ใช่ว่าไม่เคยมีนี่ ถ้าข้าเลือกได้ข้าก็อยากจะรอคนอื่นเหมือนกันละน่า”

มิสเทียหน้าตาน่ารักเข้าเค้า แต่ใจของเขามันอยากอยู่กับคนอื่นต่างหาก แต่คิดก็อยากจะทำอะไรให้แล้ว

เคซ่าลูบแผ่นหลังไว้ปีกของตัวเองด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน “อาธีร์บอกว่าบางครั้งพันธะข้ามเผ่าพันธุ์จะเริ่มจากการปรับลักษณะของคู่ครองเข้าหากัน จะไม่กลับเป็นแบบเดิมจนกว่าพันธะคู่ครองจะสมบูรณ์ ข้าเริ่มจะแบ่งลักษณะมนุษย์จากเจ้ามาแล้ว รีบทำให้เสร็จสักชั้นเถอะ ข้าขนลุกไปหมดเลย ไม่มีปีกมันรู้สึกแย่นะ หุมๆ นำเศร้านี้อีก”

“ปล่อยไว้ก็ได้ เลยช่วงสิบวันไปก็เหมือนเดิมเอง คนที่ไม่ทำพันธะคู่ครองก็มีนะ” ถึงสถิติจะแทบเป็นศูนย์ก็เถอะ...มิสเทียล่อล้าละลักบอกถึงเคซ่าจะตัวเล็กลงมาก แต่ก็ยังสูงกว่าเธออยู่หนึ่งนิ้วกว่า แขนกับมือบางของเขาแรงเยอะเกินคาด

เขานินหัว ทำทางลำบากใจ “พ่อแม่ข้าบอกว่า หากเกิดพันธะ

แล้วปฏิเสธรจะถือเป็นบาปหนัก เทพเจ้าจะลงโทษขั้นสูงสุด”

นายโดนหลอกแล้ว...

เป็นไปได้สูงมากกว่าธรรมดาเนี่ยมของภูตพลัดถิ่นแตกต่างจากภูตราตรีในฟาเรียนล่ำ พวกเขาอยู่ห่างจากมาตุภูมิ ต้องเดินทางผจญปวงภัย มีอัตราการเสียชีวิตสูง จำนวนประชากรเป็นเรื่องสำคัญ อัตราการทำพันธะคู่ครองจึงสูงตาม

มิสเทียปรับคำพูดในใจ เธอย่างรอบคอบขึ้นว่า “ตำนานมันก็เพี้ยนไปบ้างแหละ แต่ฉันรับรองได้ว่าไม่ทำพันธะคู่ครอง ไม่บาป ไม่โดนสาป เอาหัวเป็นประกันเลย”

เคซาลังเล เธอพูดจริงหรือ...เธอเป็นทายาทราชินีก็น่าจะรู้จริง

แต่มิสเทียเป็นลูกผสมมนุษย์ พลังเข้มขึ้นจึงน่าจะเป็นลูกครึ่ง เธอไม่มีหน้ากากแต่แรกแล้ว เจื่อนไซท์ว่า ‘ต้องทำพันธะคู่ครองภายในสิบวัน หลังหน้ากากเลื่อนหลุดจากใบหน้า มิเช่นนั้นจะมีทายาทไม่ได้ตลอดชีวิต’ อาจจะใช้ไม่ได้ผลกับเธอ เธอเป็นทายาทราชินี เทพราตรีไม่มีทางปล่อยให้ไร้ผู้สืบบัลลังก์อยู่แล้ว ดีไม่ดี อนาคตอาจจะประทานครูมาให้เธอก็ได้

แต่เขามีโอกาสที่เหมือนเป็นพรวิเศษแค่ครั้งเดียว เขารู้สึกมาตลอดว่าเรื่องคู่ครองยังเป็นของห่างไกล ทายาทยิ่งแล้วใหญ่ ทว่าพ่อแม่ของเขาไม่คิดอย่างนั้น พวกเขาพูดเสมอว่าวันหนึ่งอยากให้เห็นทายาทของเขา แล้วเขาจะกล้าทำลายโอกาสนั้นเพียงเพราะขาดกลัวและไม่ได้รู้สึกผูกพันกับเด็กสาวแปลกหน้าคนนี้หรือ

เทพชะตาเลือกเขาให้เธอ และเลือกเธอให้เขาแล้ว ถ้าเมินเฉย เขาจะกล้ำมองหน้าพ่อแม่ได้ยังไง

เทพเจ้าก็ช่างโหดร้าย นอกจากลงมือเร็วเกินไป ยังจงใจเลือกผู้หญิงที่ติดป้ายยี่ห้อศูนย์รวมของปัญหามาให้เขาอีกต่างหาก ไม่ได้สนใจเลยใช่ไหมว่าเขากับอิริน่าได้ภาวนาอะไรไว้บ้าง

ไม่อนุญาตก็บอกมาตรงๆ เเซ...ไม่เห็นต้องให้คำตอบมัดมือชกเลย!

เข่าขวามือตัวเองเบาๆ เขามีแค่สองทางเลือก หนึ่ง ปล่อยมันไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วทำให้พ่อแม่ร้องไห้หน้าตาท่อมปาเมื่อรู้ว่าตระกูลเขาจะไร้ทายาท หรือสอง หาทางเจรจาให้เด็กสาวประหลาดยอมทำพันธะด้วยทั้งที่เขาเองก็ไม่ได้เต็มใจ และยอมเสี่ยงกับโทษของราชินี ภูตราชตรี

นางไม่โปรดแน่ที่หลานสาวคนเดียวจะมีคู่ครองเป็นบุตรนวงจันทร์

ถ้าเขาทำพันธะคู่ครองกับทายาทราชินี ราชินีองค์ปัจจุบันอาจจะกริ้ว แต่ถ้าปฏิเสธ ราชินีก็อาจจะขุ่นเคืองอีกที่ทำให้หลานสาวเสียหน้า

ตัวเขาเองในปัจจุบันจะตกใจไหม หากเวลาหวนคืนแล้วจู่ๆ ก็ได้คู่ครองเป็นเจ้าของแก่นกะโหลกตนนี้

เทพราชตรีช่วยลูกด้วย ขอเคซ่าคนนี้ไม่ทำอะไรเลยได้ไหม...

เคซ่าเครียดจนเกือบจะเผลอกัดเล็บทั้งที่เลิกไปหลายปีแล้ว สมองเขาปวดตบๆ กระแสบความคิดโหลวนอย่างบ้าคลั่ง

ถ้ารีบกลับไปหาทุกคน สาวลูกครึ่งมนุษย์คนนี้อาจจะวิ่งจู่ไปฟ้องเสด็จย่า แล้วราชินีก็จะพิโรธ พ่อแม่และคนในกองคาราวานพีเดลิสนในปัจจุบันอาจจะพานเดือดร้อนไปด้วย

มิสเทียบอกว่าเขาเข้ามาเพราะทรายแห่งโมงยาม เธอไม่รู้วิธีส่งเขากลับอดีต ก็เท่ากับเขาติดอยู่ในอนาคตอันห่างไกล...

เขากลับบ้านตอนนี้เป็นได้แล้ว ต้องอยู่ที่นี้ก่อนเพื่อหาทางเจรจาให้เจ้าหญิงพูดกับท่านย่าของเธอให้บรรเทาโทษลงบ้างแล้วค่อยว่ากัน บางทีราชินีอาจจะช่วยส่งเขากลับอดีตได้โดยที่ไม่ต้องประสาธเสียชีวิตพันธะคู่ครองอีก

ถ้าเขากลับอดีต หน้ากากที่หลุดออกมาอาจจะติดกลับไปทีเดิมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็ได้ เขาจะพยายามไม่คิดถึงมัน เพราะคิดก็ครั้ง

เขาก็ยังเอนเอียงไปยังตัวเลือกที่จะทำให้พันธะให้สมบูรณ์เพื่อให้ครอบครัวของเขาไม่ต้องเสียใจ

เคซากล้ากลืนฝืนความลำบากใจที่หนักหน่วงเหมือนก้อนตะกั่วในช่องท้อง แล้วฝืนกล่าวเต็มเสียงว่า “ข้าไม่ไปไหนแล้ว เจ้าว่ายังไง ข้าจะยอมตาม”

มิสเทียซึ่งกำลังจนทางว่าจะหาทางรั้งเขาไว้โดยสมัครใจอย่างไรแทบจะร้องเพลงด้วยความยินดีดังๆ แต่ลูกโป่งแห่งความโล่งใจก็หยุดพองเมื่อเขายกมือออกดอก

“แต่มีเงื่อนไขสามอย่าง หนึ่ง เจ้าต้องรับประกันความปลอดภัยของข้าและกองคาราวานว่าจะไม่ถูกราชินีกริ้วในทุกกรณี ต่อให้นางรู้ว่าข้าเป็นคู่ครองของเจ้า นางก็จะไม่ยิงเวทใส่ข้าจนพูน”

เขาจินตนาการว่าท่านย่าของเธอโหดเหี้ยมขนาดนี้เสียหรือ...

มิสเทียไหวไหล่ “ได้ดี ท่านย่าจะไม่โกรธนายและครอบครัว ถ้าโกรธ ฉันจะออกหน้ารับเอง”

“ถ้าอย่างนั้นข้อหนึ่งก็เป็นอันตกลง ทีนี้ข้อสอง เจ้าต้องไม่ผูกมัดหรือตรึงข้าไว้ที่ไหนอีก”

“นายจะหนีอีกไหม”

“ข้าให้คำมั่น ข้าจะไม่หนีแล้ว ตกลงว่ายังไง”

มิสเทียพยักหน้ารับ คำขอของเขาไม่ได้ยากเย็นจนเกินไป ทำได้อยู่แล้ว

เคซ่าท่าทางโล่งใจขึ้นนิดหน่อย “สุดท้าย ข้อสาม ข้าอยากจะได้ติดครอบครัว พวกเขาอยู่ในที่เข้าถึงยาก อาจจะเสียเวลาเจ้าบ้าง เจ้าจะยอมไหม”

มิสเทียนั่งคิด แล้วพยักหน้ารับ เธอมอบอุปกรณ์สื่อสารให้เขาได้ ตราบใดที่ไม่ต้องรับรองผลการติดต่อ เอาไว้ให้เขาใจเย็นกว่านี้ เธอค่อย

หาทางตะล่อมบอกเขา ไม่นั่นะ บางทีท่านย่าอาจจะรู้วิธีแก้อำนาจทราย
แห่งโมงยาม แล้วส่งตาดูตัวเล็กนี่กลับไปก็ได้

“ถ้าอย่างนั้นก็ป็นอันตกลง ข้าจะเดินทางช่วยงานเจ้า” นาย
ตัวปัญหาดูสบายใจขึ้นเยอะจนน่าหงุดหงิด

“แล้วเรื่องพันธะคู่ครองล่ะ...ไม่ทำแล้วใช่ไหม” มิสเทียหยิ่งเชิง
อย่างเปี่ยมความหวัง เธอยังไม่พร้อมสำหรับเรื่องจริงจังขนาดนั้น และ
ที่สำคัญคือ เขาเข้าใจผิด คงตลกน่าดูถ้าหน้ากากเขาหลุดตามธรรมชาติ
และเธอเป็นคู่ครองของเขาจริง ถ้าเธอทำพันธะกับเคซ่าในอดีต ผลจะ
ผูกพันถึงเคซ่าตัวโตในปัจจุบัน ถ้าเขากลับมาเมื่อใดคงจะช็อกผมหงอก
ขาวทั้งหัวในพริบตาแน่...

ไม่ทำอะไรกับมันเลยน่าจะดีที่สุด

เคซ่าตัวเล็กยกมือเสยผมที่ทิ่มตาอย่างรำคาญใจ “ข้าเป็นสุภาพ
บุรุษ ไม่บังคับใจเจ้าหรือ คิดเสียว่าข้าอยู่ข้างกายเจ้าเพื่องานแล้วกัน”

“นายยังคิดจะสานพันธะอยู่ เลยยอมตามมาสินะ”

“อยากให้ข้าโกหกเพื่อให้น่าฟัง หรืออยากให้ข้าพูดความจริงล่ะ”
เขามองหน้าเธอนิ่งเฉย

“พูดความจริงแหงอยู่แล้ว!” พูดเลยสิ! เธอจะได้บอกเหมือนกัน
ว่า เขาเข้าใจผิดมหันต์ แม้จะต้องนั่งจับเข่าคุยอีกหลายชั่วโมงเธอก็ยอม

เคซ่าปล่อยให้อารมณ์รุนแรง ทั้งโกรธเคือง น้อยใจโชคชะตา และ
โมโหที่จู่ๆ ก็ต้องแยกจากบ้านมาตามลำพังใหม่กระหน่ำอย่างบ้าคลั่ง

ทั้งหมดนี้มันอะไรกัน เขาต้องยอมรับทั้งที่รับไม่ได้เนี่ยนะ เขาขีด
หน้าขึ้นเล็กน้อย จ้องตามิสเทียแล้วขยับริมฝีปากเอ่ยเต็มเสียงว่า “ใช่ ข้า
ยังอยากสานพันธะอยู่ ข้ามีเหตุผลส่วนตัว และอยากให้เจ้ารู้ไว้ให้ชัดๆ
ถ้าไม่มีเรื่องพันธะคู่ครองที่ปฏิเสธไม่ได้ ข้าจะไม่เข้ามาวอแวกกับเจ้าเลย”

เบรียง!

เสียงฟ้าผ่าจากที่ไกลๆ ตรงกับเสียงในใจของมิสเทีย บุตรสาวของพ่อมดตำแหน่งโคลฟก้ามี่แน่นอน เธออาจจะใช้คาถาขัดเขาให้ติดผนังเสียหลายๆ รอบให้หายโมโห เจตนาที่จะบอกความจริงกลายเป็นชี้ฝั่งหมัดลั่นเธอพูดไม่ได้ เพราะถ้าเธอรู้ว่าตอนนี้ไม่ได้มีพันธมิตรใดๆ เกิดขึ้นทั้งนั้น เธอจะพยายามหนีไปอีก เธอไม่อยากจะกำลังคุมขังตัวเขาไว้ แถมยังเพิ่งรับปากไปว่าจะไม่พันธมิตรเขาอีกด้วยวิธีใดๆ

สติอันดีกระซิบเตือนเธอให้สงบลง มิสเทียยกดอกแล้วแสร้งยิ้มกว้าง

“ดี! ฉันเราก็คิดตรงกัน ฉันจะให้นายติดต่อครอบครัวได้ นายก็มาช่วยฉันทำงานสำคัญ ระหว่างนี้...” มิสเทียชี้หน้าเขาแล้วประกาศก้อง “ถ้านายคิดว่ามีปัญญาถูกล้อมหรือช่วยยู่ให้ฉันตกลงทำพันธะกับนายได้ละก็ ลองดูแล้วกัน จะได้เห็นคำเห็นแดงไปเลยว่าใครแน่กว่า”

“เจ้าทำซ้ำเธอ” ดวงตาคมวาววับเหมือนเสือถูกกระตุกหนวด มิสเทียรีบสูมเพลิงให้ลุกไหม้ “แหงสิ นายภูตหยิ่งกรอด ทำงานของนายให้ดีล่ะ!”

“ยัยเจ้าหญิงกะโปโล! เก่งให้ตลอดแล้วกัน”

“เดิมพันของเรามันเริ่มขึ้นแล้ว!”

ทั้งที่กำลังถกเถียงกับเคซ่าในวัยเยาว์เป็นไฟ สมองมิสเทียกลับครุ่นคิดหาทางออกอย่างเสียบๆ

ถึงไม่ได้ใช้วิธีชาวสะอาดอย่างที่เธอตั้งใจ แต่ก็ดึงตัวเขาไว้สำเร็จแล้ว ที่นี้เรื่องที่ต้องคิดแก้ไขตามลำพังก่อนที่เวรน่าจะมาสมทบก็คือ...

ทำอย่างไรเคซ่าจึงจะรอดพ้นจากการตรวจสอบทั้งมวลของลาแพลร์ จนกว่าเธอจะหาวิธีช่วยให้เขาคืนสู่สภาพเดิม

กลับไปเป็นตาลุงขี้บ่น ที่แม้จะจุกจิกเพียงไรก็น่าจะรับมือได้ง่ายกว่าหนุ่มวัยรุ่นอารมณ์รุนแรงตรงหน้านี้เป็นกอง!

22

กำแพงที่มองไม่เห็น

“เอ๋อ...ท่านเคซ่า...สวัสดิ์ค่ะ”

เวนายืนตัวเกร็งอยู่หน้าเด็กหนุ่มผมดำในชุดหลวมโพรก ตั้งแต่เกิดมาเป็นตัวเป็นตนจนอายุย่างเข้าสามศตวรรษ นางไม่เคยลำบากใจขนาดนี้มาก่อนเลย

“ข้ารู้จักนางด้วยรี” เคซ่าหันขวับมาถามมิสเทียซึ่งกำลังแกะห่อของที่เวน่าเอามาให้อยู่อีกทางหนึ่ง ทายาทราชินียิ้มแป้น

“รู้จักสิ เวน่าเป็นศิษย์คนโปรดของนายเลยนะ”

“หืม...?” เคซ่าตัวเล็กทำเสียงเหมือนไม่ค่อยอยากเชื่อ เวนายิ่งยืนเกร็งกว่าเดิม หล่อนเกรงใจผู้บังคับบัญชา ตอนนีเขาดูตัวเล็กกว่าเธอดังเยอะจนต้องก้มหน้าคุย แต่ที่รู้สึกไม่คุ้นเคยยิ่งกว่าคือ ใบหน้าที่ปราศจากหน้ากากของเขา

พวกองครักษ์เคยตั้งวงพนันว่า ลูกพี่ใหญ่จะหล่อแค่ไหนเมื่อถอด

หน้ากาก เวน่าค่อนข้างเอนเอียงไปทางฝั่ง ‘กิ่งห่อปานกลาง’ แต่พอเห็นหน้าเขากับตาเธอก็รู้ชะตาว่าคงต้องบอกลาตัวอาหารพีธีที่เอาไปวางเดิมพันเอาไว้แน่แท้ อาจจะได้แล้วที่ภูตราชินีทุกตนถอดหน้ากากก่อนมีคู่ครองไม่ได้ มิเช่นนั้นตอนฝึกทหารกับเคซ่าอาจจะสมาริกระเจิงกันหมด

“เจ้ามองข้าอย่างกับไม่เคยเห็นมาก่อน...”

“ข้าก็ไม่เคยเห็นหน้าท่านจริงๆ นี่นา” พอเริ่มชินเวน่าก็ชักกังวล ท่านมิสเทียเล่าเรื่องตลกไปหรือเปล่า ไหนบอกว่าท่านเคซ่าโดนทรายแห่งมิงยามเล่นงานจนตัวหดง แล้วเรื่องหน้ากากหลุดนี้มันเกิดขึ้นเมื่อไร!

เคซ่าลูปใบหน้าตนอย่างไม่ชิน หน้ากากยังแขวนอยู่ข้างเอว เขาอยากจะทำหน้ากากอยู่หรือ แต่กฎก็คือกฎ ในเมื่อหน้ากากเขาหลุดเพราะเจอคู่ครองแล้ว เขาก็ไม่ควรจะเสียมารยาทด้วยการทุ้สวมหน้ากากซึ่งเหมือนเป็นการปฏิเสธพันธะ

“เคซ่า เหนี่ไปใส่ซะ” มิสเทียตะโกนพลางโยนท่อผ้าให้ เขาจำได้ว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของสัมภาระที่เวน่าแบกมา

“ชุดอะไร กลิ่นมนุษย์หึ่งเลย” ภูตหนุ่มทำหน้าที่เหม็นใส่เสื้อผ้าหน้าตาพิลึก

“ของมือสอง เวลานั้นเวน่าหามาได้แค่นี้ละ ใจคอนายจะสวมชุดหลวมเป็นผ้าปูที่นอนอย่างนั้นตลอดหรือไง”

เคซ่าหน้าบึ้งใส่มิสเทีย แล้วคว้าเสื้อผ้าใหม่เดินแก้ๆ กังๆ ขึ้นบันไดไปหามุมส่วนตัวเปลี่ยนชุดตามลำพัง พอเขาเดินลับส่ายตา เวน่าก็ก้มถามเจ้านายเสียงสั้น

“ท่านมิสเทีย...คะ...คือว่านี่มันอะไรกันคะ ท่านเป็นคู่ครองของเขาหรือ” เทพราชินีทรงโปรด ฟาเรียมูลาคงได้ถูกคลื่นข่าวซุบซิบท่วมไปอย่างน้อยอีกเป็นศตวรรษ

มิสเทียโบกมือปฏิเสธเนือยๆ “ไม่ใช่หรือก หมอนั้นเข้าใจผิด เขา

กลายเป็นมนุษย์เพราะฤทธิ์ต่างหูนี้ของท่านพ่อ หน้ากากเลยหลุดชั่วคราว อย่างบอกเขาล่ะ ไม่งั้นถ้ารู้เข้าว่าฉันไม่ได้เป็นคู่ของเขา เขาคงจะแผ่นแนบไปหายัยลาเฟลร์ กับสองสมุนสยงเองเน”

พอออกนามศัตรูปั๊บ คำคัดค้านที่ปลายลิ้นของเวน่าก็ไหลลงคอไปปั๊บ เธอช่วยอะไรไม่ได้เลยตอนที่พวกเขาต้องรีบหนีตามลำพังท่ามกลางสายฝนเหนือท้องทะเล

ทรายแห่งกาลเวลาพัดพาเอาเศษในยามที่เปราะบางที่สุดมาจนถึงปัจจุบัน แม้เวน่าจะไม่ชอบโกหก แต่คราวนี้คงต้องยอมฝ่าืนวิถีตัวเองสักครั้ง หากเศษซากที่ไปอยู่ในมือศัตรู ราชนีชีนาเดียวจะเสียบุคลากรสำคัญยิ่งให้ฝ่ายตรงข้าม ซึ่งเป็นสิ่งที่ยอมไม่ได้เด็ดขาด

เวน่าค้อมศีรษะรับ “ข้าจะเจียบไว้คะ ท่านวางแผนอะไรไว้ต่อกะ”

“ฉันจะลองปรึกษาท่านยาก่อนว่าแก้ไขอำนาจทรายได้ไหม ถ้าได้ก็จบเรื่อง ทุกอย่างกลับเป็นปกติ แต่ถ้าไม่ได้...” มิสเทียคลี่ชุดสำรองของตน แล้วทงคางายาวๆ หนึ่งจบ เสื้อผ้าชุดใหม่ปรากฏบนร่างเธอทันที ขณะที่ชุดเดิมที่เปื่อยขาดไหลลงไปพับตัวเองอย่างเรียบร้อยที่พื้น “การทดสอบมงกุฎสินิลต้องดำเนินต่อไป เศษกลายเป็นเด็กยอมเข้าพิธีเปลี่ยนตัวองครักษ์สำรองไม่ได้ ฉันจะเอาเขาไปด้วยและคอยดูไม่ครลาดสายตา ขึ้นให้กลับฟ้าเรี่ยมูล่า เขาอาจจะรู้จุดหักเหในอนาคตตัวเองได้โดยไม่เจตนา”

จริงแท้... เศษจะต้องไม่รู้อะไรทั้งสิ้นเกี่ยวกับการล่มสลายของกองคาราวานและมรณกรรมของบิดามารดา หากล่วงรู้ว่าจะมีภัย เมื่อเศษจากอดีตกลับไปยังเวลาของตน เขาอาจจะพยายามช่วยเหลือครอบครัวจนบิดเป็นอนประวัติศาสตร์ ผลลัพธ์อาจจะเป็นความตายของเขาหรืออะไรที่แยกว่านั้น

“อย่างนี้... ก็ต้องคิดว่าจะซ่อนเขาจากลาเฟลร์ยังไงดี” เวน่าเปลือ

ยกมือกอดดอกอย่างเคร่งขรึม

“หึๆ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ฉันคิดไว้แล้ว” มิสเทียยิ้มเจ้าเล่ห์ เธอรีบเก็บสีหน้าทันทีที่ได้ยินเสียงผีเพ้าย้อนกลับมายังห้องโถง

“ข้าดูเหมือนตัวตลกในคณะละครสัตว์” เคซ่าวิจารณ์เสื้อผ้าใหม่ของตนเสียเจ็บแสบ

มิสเทียโคลงศีรษะแล้วจิกยิ้มใส่เขา “ไม่เลวหรอกน่า เครื่องแบบนักเรียนนายช่างโรแทร์ก็แบบนี้ละ ถ้าไม่ชอบจริงๆ ไว้แวะหมู่บ้านหรือเมืองอื่น ค่อยหาให้ใหม่แล้วกัน”

เคซ่าทำหน้าบูดเย็นๆ กล้ากลืนความรู้สึกส่วนตัวลงไป “ไม่ต้องหอรอก สิ้นเปลือง เก็บเงินไว้ใช้เรื่องอื่นเถอะ”

จริงอยู่ว่าเขาไม่ชอบเนื้อผ้าหยาบระคายผิวของเสื้อเซ็ตสีออฟไวต์หน้าตาปอนๆ เสื้อแจ็คเก็ตสีดำมีกลิ่นลูกเหม็นเหมือนเก็บไว้ในตู้มานานเกินไป และที่ไม่ปลื้มที่สุดคือกางเกงหนังขาพองๆ กับรองเท้าบูตพื้นหนายาวครึ่งแข้งที่แสนจะอึดอัด แต่ว่าทั้งหมดก็ยังเข้าท่ากว่าสวมชุดโคตรหลวมที่ขาดยับเยินเป็นไหนๆ และที่สำคัญ ในเมื่อเขาไม่ได้เป็นคนออกเงินซื้อก็ไม่ควรโวยวาย

อย่างน้อยตอนนี้เขาก็เชื่อว่าเจ้าหญิงกะโปโลเป็นคนใช้ได้ เธอมีน้ำใจพอจะใส่ใจสวัสดิภาพของเขาบ้าง แต่ที่ตอนแรกลงไม้ลงมือรุนแรงกับเขาอาจเพราะเขาผลลอสบชีวิตซีโทสะของเธอเข้าโดยไม่เจตนา

เวลาไม่ยั้งขึ้นสมอง มิสเทียก็ดูเป็นผู้เป็นคนดี ถึงจะพิลึกที่เดี๋ยวเปลี่ยนเป็นญาติเดียวเปลี่ยนเป็นมนุษย์ตามใจชอบได้ แต่เขาจะทำไมไม่เห็นแล้วกัน ในเมื่อเธอเป็นมิตรพอประมาณ และตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เขาก็คงมีสิทธิ์ถามคำถามสำคัญ

“ทำไมข้าในปัจจุบันถึงถูกทราวยแห่งโมงยามเล่นงานล่ะ เกิดอะไรขึ้น”

เวณ่าไม่ตอบเพราะไม่แน่ใจว่าควรจะพูดหรือควรเก็บเรื่องใดไว้
 เจ้านายเธอเป็นฝ่ายตอบเสียงแสนปกติว่า “มีคนพยายามขัดขวางการ
 ทดสอบมกฏฐีนินล เลยคิดว่าถ้าโรยทรายใส่ นายจะทำให้ยอดดงครึกษ์
 อ่อนแอลง จะได้ฉกตัวนายไปขังไว้ ทำให้ฉันเสียเปรียบได้ง่ายๆ”

“ข้าสำคัญขนาดนั้นเชียว” เคช่ายังไม่ค่อยอยากเชื่อว่่าอีกสามร้อย
 ปีข้างหน้า ภูตไม่เอาว่่าอย่างเขาจะกลายเป็นตัวตนที่ยิ่งใหญ่ได้

“นายสำคัญกับฉัน ‘มาก’ ” มิสเทียย้าขัดถ้อยขัดคำ ไม่รู้ทำไมพอ
 ฟังเสียงมั่นใจของเธอแล้ว เคช่าก็รู้สึกว่่าสองแก้มร้อนนินดๆ เขาคิดว่่าตน
 เขิน...นอกจากพ่อแม่และอิริน่าแล้ว ไม่เคยมีใครพูดข้ดๆ ใส่หน้าว่่าเขา
 สำคัญมากเลยสักครั้งโดยเฉพาะคนที่เพิ่งพบกันได้ไม่นาน

มิสเทียเหมือนจะเชื่อใจเขาในสามร้อยปีให้หลังมากจริงๆ

“ไปรยทรายใส่เจ้าที่เป็่นผู้แข่งขันโดยตรงไม่ดีกว่าหรือ” ภูตขี้สงสัย
 ยังไม่เลิกตั้งคำถาม

“มีกฎห้ามฆ่าผู้รับการทดสอบ ฉันไม่ใช่ภูตเต็มตัว ถ้าโดนทราย
 ย้อนเวลาไปตอนยังไม่เกิด ฉันจะสลายไป เท่ากับถูกฆ่า พวกเขาเลย
 เล่นงานนายแทน”

เวณ่านึกชื่นชมไหวพริบของเจ้านาย เวลานั้นขนาดนี้ยังอุตส่าห์
 เล่าเรื่องได้ครบถ้วน แค่กรอเรื่องลาเฟลร์และอื่นๆ ที่จะทำให้เคช่าลังเล
 หรือสับสนออกไปจนหมด

ภูตหนุ่มถอนหายใจอย่างไม่สบอารมณ์ “พวกเขาก็ทำสำเร็จจะ
 ข้าตอนนี้ไร้ประโยชน์กว่า ‘เขา’ แน่نون” เคช่าแทนตนเองในอนาคตด้วย
 สรรพนามบุรุษที่สาม เขารู้ดีว่่าตนไม่ได้มีอะไรใกล้เคียงกับเคช่าที่มิสเทีย
 และเวณ่ารู้จักเลย

“พูดจาหู่ชะมัด ของแบบนี้ต้องใช้เวลาานาน จะรีบเคียดล่งหน้า
 ไปทำไม” มิสเทียเอ่ยเสียงสดใสพลาตบไหล่เขาแรงๆ ที่หนึ่ง

เคซ่าเริ่มจะเห็นข้อดีของสาวน้อยเลือดครึ่งอนบ่าง เธอใจกว้างและมองไปข้างหน้าด้วยสายตาเปี่ยมความหวัง เขาไม่เกลียดคุณสมบัติเหล่านี้เลย

“เฮ้อ! ยืนมือมา ฉันจะให้ยืมเครื่องมือสื่อสารตามสัญญา” มิสเทียฉีกยิ้ม เคซ่าแบมือรับของอย่างว่าง่าย

แสงมนตราในห้องโถงที่พังทลายสะท้อนผลึกแก้วรูปดาวสิบสองแฉกความยาวหนึ่งนิ้ว เกิดเป็นประกายวาววามจับตา ทั้งที่เขาเกิดมาในครอบครัวช่างฝีมือ เห็นอัญมณีผ่านตามากมาย เคซ่าก็มั่นใจว่ายังไม่เคยเห็นผลึกที่แข็งแกร่งแต่พอประกายล่อแสงได้สวยงามขนาดนี้มาก่อน

“ทำมาจากอะไรนะ”

“เพชรดาราใต้พิภพ ชุดเจอแค่ในหุบเขาแถบฟาเรียนูล่า แต่หายากมาก ทั้งเมืองมีแค่ไม่เท่าไร่เอง” มิสเทียอธิบาย สีหน้าแปลกใจจะคนชื่นชมของเคซ่าทำให้เธอได้แต่ยิ้มมอง

“สมบัติล้ำค่าเช่นนี้ ให้ข้าใส่ติดตัวไว้จะดีหรือ ข้าก็แค่อยากขอยืมชั่วคราว” เขาลังเล

“ใส่ติดคอไว้เลยดีกว่า ฉันใช้น้อยจะตาย” มิสเทียฉวยโอกาสที่คู่สนทนาลังเลตวัดสายสร้อยคล้องคอของเขาเบ็ดเสร็จ

โชคคือจริงๆ ที่เธอนึกได้ว่าสร้อยคอสื่อสารดาวสิบสองแฉกที่ได้รับมาจากท่านย่าเป็นสื่อสถิตเวทมนตร์ที่ยอดเยี่ยม ตอนที่เคซ่ามัวแต่สนใจอาหาร เธอจึงรีบอัดมนตราพรางตัวลงจี้ห้อยคอเต็มสูบ ถึงจะร้ายชุกชลักไปบ้าง แต่เธอเชื่อมั่นว่าจะได้ผลดี

คาถาพรางตัวตนจะมีอำนาจไปจนถึงเวลาเดียวกันของวันพรุ่งนี้เพียงเธอแค่ร้ายใหม่เมื่อถึงเวลา ก็ไม่ต้องหวังว่าลาแพลร์กับลูกสมุนจะหาตัวเขาเจอด้วยมนตราใดๆ อีก

แต่ถ้าพวกเขาความหาตัวเคซ่าโดยไม่ใช้เวทมนตร์ก็เป็นอีกเรื่อง

หนึ่ง...เพียงแต่มีสเทียตั้งใจไว้ว่าจะไม่ยอมให้มันง่ายขนาดนั้น

“พี่สาว ท่านว่าดีแน่หรือ” เคซ่าหันไปขอความเห็นจากบุคคลที่สาม

เวน่าเกือบจะวันหยุดหัตถ์ให้เขาแล้วด้วยซ้ำ แต่ยังมีคำตอบว่า “ท่านมีสเทียบอกว่าได้ ข้าก็เห็นด้วยค่ะ”

“อือ...” เคซ่าสัมผัสสสร้อยคอเบา และตอนนั้นเองมันก็เปล่งแสงเรืองรองออกมา “เฮ้ย!!”

“มีคนติดต่อเข้ามา ประทับมือไว้รอบจีแล้วตั้งจิตว่า ‘เปิดเส้นทางสื่อสาร’ ลี” มีสเทียถือโอกาสสอนเขาไปในตัว ภูตหนุ่มทำตาม แต่แทนที่จะได้เห็นภาพหรือได้ยินเสียงจากผู้ที่ติดต่อเข้ามา ทุกอย่างกลับเงียบสนิท อย่างน้อยก็จนกระทั่งเขาเห็นมือโปร่งแสงโผล่ออกมาจากจี้ดวงดาว

“พะ...ผี!!”

“ผีเผอะไรกัน ภูตที่ไหนกลัวผี” เสียงชายหนุ่มผู้หนึ่งกังวานจากปากของร่างโปร่งแสงซึ่งกำลังยื่นจ้องหน้าเขาในระยะประชิด เส้นผมสีน้ำเงินอมม่วงตัดสั้นบ่งชัดว่าเป็นสายเลือดราชนี ดวงตาเป็นสีทองอร่าม ชายคนนั้นสวมชุดขาวขลิบขอบสีทองลวดลายคล้ายเมฆและดวงดาว เสื้อตัวในและกางเกงเป็นสีดำสนิท สร้อยคอเงินแบบแปลกตาทำอยู่บนตัวเสื้อ

เขาเป็นใครกัน...

ราวกับอีกฝ่ายอ่านใจได้ จึงเอ่ยเสียงกลั้วหัวเราะว่า “ฉันคือสายเลือดราชนี วาเทีย แห่งโคลฟ ยินดีที่ได้พบนะ เคซ่าจากสามร้อยปีก่อน ฉันรู้เรื่องคร่าวๆ จากเวน่าแล้ว ว่าแต่หลังหน้าากนายหน้าตาแบบนี้เองหรือ ดีกว่าที่คิดเยอะเลย”

บุคคลนี้รู้จักเขา? เคซ่ายิ่งอึ้งกว่าเดิม ตัวเขาในอนาคตท่าทางจะเป็นคนสำคัญจริง เขาอยากจะถามตั้งหลายเรื่อง ชายคนนี้จะตอบเขา

ได้ใหม่

“ท่านพ่อ!” มิสเทียร้องเสียงดัง แล้วโผล่เข้ามาหาเงาโปร่งแสง นำแปลกที่แขนของเธอไม่ทะลุร่างชายหนุ่มไป แต่ถอดไว้ได้ราวกับร่างนั้นมีเลือดเนื้อจริง ชายแปลกหน้าไม่ตื่นหนีแต่อย่างใด กลับหัวเราะร่าแล้วกอดเธอตอบอย่างหวงแหน

“ปลอดภัยก็ดีแล้วมิสเทีย...พ่อเป็นห่วงแทบแย่”

“มิสเทียชะงัดอย่าง ไม่เป็นไรแน่ค่ะ” เด็กสาวปากเก่งในสายตาเคซ่ากลายเป็นสาวน้อยอ่อนหวานได้อย่างไม่น่าเชื่อ ว่าแต่ภูตหนุ่มหน้าอ่อนเป็นพ่อของเธอแน่หรือ! อืม...พอมองดีๆ ก็พอจะเห็นเค้าคล้ายกันอยู่หลายอย่าง

“ทำไมท่านพ่อถึงแต่งตัวแปลกๆ” มิสเทียสำรวจการแต่งตัวของบิดาอย่างละเอียด ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ไม่ใช่รสนิยมพ่ออย่างเห็นได้ชัด พ่อของเธอคงเกินกว่าจะยอมลงทุนกับเสื้อผ้าเลิศหรูดูดี บางที...เขาอาจจะยืมชุดนี้มา

“ก็พวกนางกำนัลกับขุนนางนะสิ...” วาเทียทำหน้าที่แขยงพลางขยับชุดกรุยกรายอย่างขัดเคื่อง “บังคับว่าถ้าพ่อไม่ใส่จะไม่ปล่อยให้ออกไปทำงาน ซี้ก็เกี่ยวเฉยเลยยอมตามน้ำไป ของแพงๆ เห็นรอยยับที่เดียวก็จะร้องไห้แล้ว แล้วยังเครื่องประดับรูปร่างพวกนี้อีก ถึงไม่สวมก็ทำงานได้...”

“ท่านพ่อคะ คือว่าเรื่องชุดช่างมันเถอะ ขอคุยกับท่านย่าได้ไหมคะ ถ้าเป็นไปได้อยากให้แก่อ่านาจทรายแห่งโมงยามให้เคซ่าก่อนค่ะ จะได้ไม่ลำบากใจกันทุกคน” มิสเทียรีบชิงเข้าเรื่อง ลองพ่อจะไว้วางใจไม่จบในสองสามนาที

สีหน้าเหมือนจะบ่นต่อของวาเทียมลายไปทันที “ท่านย่าไม่พร้อมรับแขก นางมีเรื่องสำคัญต้องทำ พ่อถึงต้องมารับหน้าที่เป็นผู้รักษาบัลลังก์ชั่วคราวนี่ไง”

“ท่านอย่าไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ”

“ไม่ นางแคมีเรื่องยุ่งต้องสะสางยาวเท่านั้นเอง”

มิสเทียถอนหายใจโล่งอก “แล้วไป แต่ว่าท่านพอแก้ไขอำนาจ
ทรายแห่งโงงยามได้ใช่ไหมคะ”

วาเทียหรือตาลงเล็กน้อยอย่างครุ่นคิด “ยังบอกไม่ได้ ต้องขอตรวจ
ดูก่อน พอยังไม่เคยเห็นใครที่โดนทรายเล่นงาน แค่เวทกาลเวลาธรรมดา
ยังหายากเลย”

ร่างสูงก้าวฉับๆ มาทางเคซ่า แล้วย่อตัวลงเพื่อให้มองหน้าภูต
วัยรุ่นได้ถนัด

เทพเจ้าช่วย...เคซ่าในวัยไล่เลี่ยกับลูกสาวเขาต่างจากที่จินตนาการ
ไว้มากมาย ดูประหลาดเกินกว่าจะเชื่อว่าเป็นคนเดียวกับภูตหนุ่มกึ่งเพื่อน
กึ่งพี่ชายซึ่งควบตำแหน่งอาจารย์ของเขา แวดตาระวังระไวคล้ายกับเคซ่า
ที่เขารู้จัก ต่างกันบ้างแค่ดวงตาของเคซ่าในวัยเด็กซ่อนความกลัวไว้ไม่มิด
จะโทษเจ้าตัวก็ไม่ได้นี่นะ ข้ามเวลามาหลายร้อยปี เป็นใครก็ต้อง
ผวาละ...

เคซ่ากะพริบตาปริบๆ เมื่อวาเทียจับหน้าเขาหันข้างซ้ายที่ขวาที่
สัมผัสระมัดระวังเหมือนแพทย์กำลังตรวจคนไข้มีความเป็นมิตรแฝงอยู่
มือใหญ่สัมผัสต่างหูที่มาจากไหนมากมายก็ไม่รู้ คิ้วสีน้ำเงินอมม่วง
ขมวดมุ่น ริมฝีปากบางพิมพ์เดียวกับมิสเทียแหม่นแนบสนิท

“ช่วยตอบคำถามหน่อย นายอายุเท่าไร”

“สองร้อยสิบสี่...”

“วันที่สุดท้ายที่จำได้ล่ะ”

“วันที่ 27 เดือนอาซา คักราชภูต อวารัน 76 คักราชกลางซาเรีย
2109” เคซ่าตอบจะฉาน กองคาราวานพีเดิลิสมีปฏิทินสองฉบับ ฉบับ
ปฏิทินหลวงซาเรียที่มนุษย์ใช้ และฉบับคักราชภูต ทุกวันก่อนออกจาก

ที่ปัก เขาจะหยุดดูวันที่เพื่อเทียบฤดูกาลว่าจะหาของป่าชนิดไหนได้ในการสำรวจครั้งหนึ่งๆ

“เมื่อสามร้อยยี่สิบปีก่อนพอดี...” วาเทียพิมพ์้า ดั่งนั้นสิริอายุปัจจุบันของเขาคือ 534 ปี เขาเดาพลาดไปเยอะทีเดียว

ทะเบียนองค์กรักษ์เป็นเอกสารลับ แม้แต่เขาก็เปิดดูไม่ได้ถ้าไม่มีเหตุผลจำเป็น พอถามเจ้าตัว เหล่าองค์กรักษ์สาวๆ มักจะเข้ามาขัดได้เพราะหากรู้อายุเศษาก็จะพลอยรู้อายุพวกนางที่ไล่เสียกันไปด้วย ไร้มีโอกาสดังต้องไปแก้ไขข้อมูลให้โคอา คาริเดสฟังอีกที เศษาก็ได้อายุสี่ร้อยกว่าปี แต่มากกว่านั้น!

ลูกสาวเขาเหมือนจะมีรักแรกเป็นผู้ชายที่เกิดก่อนโคลฟจะเป็นเมืองเสียอีก...

โอ้ย...ปวดหัว เป็นพ่อคนนี่โคตรยากเลย พ่อคนอื่นจะปวดตับแบบนี้บ้างไหมนะ

วาเทียสายหัวแรงๆ ไล่ความคิดฟุ้งซ่าน แล้วเริ่มยิงคำถามต่อ “นายจำอะไรได้เป็นอย่างสุดท้าย”

ในระยะประชิด เศษาก็เห็นลูกปิดหินสีฟ้าฉิวมันวาวที่ร้อยไว้กับปอยผมด้านหน้าของอีกฝ่ายได้ชัดเจน เศษาก็มือเกาหัว “ข้ากับอิรินากำลังกลับจากไปหาสมุนไพรมานำให้ลูกลงพลอร์ปรุงยา... ตอนนั้นเป็นช่วงเที่ยงคืนน่าจะได้”

“ก่อนมาที่นี้รู้สึกแปลกๆ บ้างไหม”

ดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวของเศษ้าภาคมนุษย์ฉายแววสับสน “ข้ากำลังบินตามหลังอิริน่า แล้วก็รู้สึกเหมือนถูกฟาดหัวแรงๆ รอบตัวมีแต่ฝนทรายระยิบระยับ พอรู้ตัวอีกทีข้าก็มาอยู่ที่นี้แล้ว”

“เข้าใจแล้ว” วาเทียพยักหน้ารับรู้ แล้วจับมือเศษ้าขึ้นมาตรวจทั้งสี่พจรและพลังเวท “หันหลังหน่อย ได้ยินว่ามีตรานาฬิกาทรายที่ท้ายทอย”

“ครับ...”

ท่าทีของวาเทียอ่อนโยนลงเล็กน้อยเมื่อรู้สึกว่าเขาเกร็งร่างเพราะกำลังหวาดหวั่น “ไม่เป็นไร ทำตัวตามสบายนั่นแหละ...ถ้าไม่ว่าอะไร ขอตรวจเลือดสักนิดด้วยแล้วกัน”

เข่าพยับน้ำรับ และใช้มีดที่มีสเทียส่งให้สะกิดเลือดจากปลายนิ้วตัวเอง วาเทียโบกมือวูบเดียว หยดเลือดสีแดงเข้มก็ลอยขึ้นไปกลางอากาศ แตกตัวเป็นละอองมนตราที่มีเส้นโยงใยไปมาซับซ้อน

เข่าได้แต่ยืนตัวแข็งเช่นนั้นอยู่นาน พลังที่อัดแน่นอยู่ในร่างบิดาของมิสเทียไม่ใช่ว่าระดับธรรมดาเลย ถ้าเขายังเป็นเพียงรักษาการบัลลังก์ราตรี แล้ววาชีนนี้ตัวจริงจะแข็งแกร่งระดับใดกัน อนาคตัยเจ้าหญิงกะโปโลจะเก่งได้สักครึ่งของพวกเขาไหม

นานหลายนาทีหลังจากนั้น วาเทียก็ลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าผิวดำมืด เขาลากนิ้วผ่านวงเวทและอักขระซับซ้อนที่ยังลอยอยู่ในอากาศอย่างหงุดหงิด

“แก้ไขไม่ได้...ทรายแห่งโมงยามสีแดงอำนาจกับร่างไหนจะซึมเข้าตัว กระจายอนุมนตราไปทั่วระบบไหลเวียนโลหิต ทางเดียวที่จะแยกมันออกมาได้คือต้องรีดเลือดเขาออกมาทุกหยด ถึงจะใช้เวทมนตร์อื่นหรือเรียกสมการเวทออกมาแก้ไขได้ แต่นายคงตายก่อนนะฉันว่า”

เข่าหน้าเสียวทันที มิสเทียแทบเข้าทรุดลงตรงนั้น “ว่า...นี่ว่าจะทำอะไรได้สักหน่อยแท้ๆ”

“หึ! ยังไม่ได้บอกเลยว่าหมดหนทาง” วาเทียขีดหน้าอย่างไ้ตัว แล้วชูสองนิ้วมาตรงหน้าเข่าและมิสเทีย “มีทางแก้สองอย่าง อย่างแรกตามหาทรายสีทองจากนาฬิกาทรายของมอร์เวีย เอกสารโบราณบอกว่าทรายสีเงินจะนำสู่อดีต ทรายสีทองนำสู่อนาคต อำนาจทรายสีทองจะแก้ทรายสีเงินได้”

“แต่ถ้าทำอย่างนั้นเราก็ต้องเข้าถึงตัวมอร์เวีย...” มิสเทียพึมพำแบบนั้นไม่เข้าทางยัยลาแพลร์หรือใจ

วาเทียไหวไหล่ “ยากและเสี่ยงเกินไป วิธีที่สองจึงน่าจะดีกว่า ที่จริงจะบอกว่าเป็นวิธีที่ไม่ถูกต้อง ทราวยแห่งโมงยามเป็นวัตถุมนตรา ย่อมมีวันหมดอายุ”

“ถ้าครบเวลา ทุกอย่างจะคืนสภาพเดิมเหวอครับ” เคซ่าเบิกตากว้าง “งั้นขำมีเวลาเท่าไร”

“ตอบยาก” วาเทียกล่าวพลางหมุนนิ้ว กระแสมนตราสีฟ้าสานขัดกันเป็นภาพนาฬิกาทรายของมอร์เวีย “ลำพังพลังเวทในทราวยแห่งโมงยามคงตรึงนายไว้ที่นี่ได้สักสองวัน แต่มันมีกลไกสูบเอาพลังเวทจากสถานที่รอบๆ มาหล่อเลี้ยงตัวเองด้วย อ่านค่าล่าสุด นายคงต้องติดอยู่ที่นี่สักสามวัน ถ้าเชื่อซ่าไม่หาทางป้องกันอาจจะออกเเยเป็นปี”

“ปี!” ผู้ฟังทั้งสามประสานเสียงอย่างพรึ่นพริง

วาเทียทำหน้าเมื่อย “ถ้านายยังเดินต่อมๆ ไปเยี่ยมนครมนตรา แอดเทียน่า เมโลนทุเรีย หรือที่ไหนที่มีพลังเวทเยอะๆ อาจจะเพิ่มเป็นทศวรรษหรือศตวรรษ”

เคซ่าแข่งขำอ้อนแทบจะเป็นลมคาที่ มิสเทียเบะปาก “ไม่มีวิธีแก้เลยเหวอคะ อย่างร้ายอาคมฉีกใส่เขา หรือให้พกเครื่องราง”

คุณพ่อหน้าอ้อนปรบมือเสียงดัง รอยยิ้มกลับมาพราวพรายบนใบหน้าอีกครั้ง “ถูกต้อง ฉลาดมากลูกพ่อ พ่ออยากเสนอวิธีนี้แหละ อาคมฉีกอาภรณ์เทวะสามชั้นน่าจะใช้ได้ผล”

วาเทียจดมือที่หน้ามากเคซ่า มนตราสีฟ้าจากรอบทิศทางเล่นประสานตัวเป็นเหมือนม่านพลังล้อมร่างกายเขาไว้ตั้งฉิวหนึ่งชั้นที่สอง

“ร้ายใส่ตัวเขาน่าจะได้ผลกว่าเสื้อผ้าไซ้ไหมคะ” มิสเทียท่าทางตื่นเต้น

“ใช่ มันจะครอบคลุมทั่วถึงกว่านะ แค่แต่ละตัวเขาแล้วคอยร่ายทุกๆ
หกชั่วโมงก็พอแล้ว”

บทสนทนาของผู้ใช้เวทมนตร์สองคนเกือบจะเป็นภาษาต่างดาว
สำหรับภูตหนุ่มน้อยที่ร่ายคาถาให้ของลึกลับขึ้นลอยขึ้นยังทำไม่สำเร็จ เคซ่า
กระแอมดังๆ

“ข้าตามพวกท่านไม่ทัน อาคมฉนี้ก็จะช่วยข้าได้ยังไง”

“อ้อ...” มิสเทียคลี่ยิ้ม แล้วอธิบายว่า “คือว่ามันจะเป็นเพราะให้
นาย กันไม่ให้เวทมนตร์รอบๆ ซึมเข้าตัวไปเลี้ยงทรายแห่งโมงยาม สรุปร
ว่าเวลาไม่กี่วันของนายจะไม่ออกเงย พอครบกำหนดบึบ นายก็จวบปลายค
อนาคตของนายได้เลย”

“อย่าลืมนะว่าคาถาก็คือคาถา ถ้าาคมเสื่อมแล้วมิสเทียไม่ได้ร่าย
ใหม่ นายก็ต้องอดทนรอจนขึ้น เตรียมแผนสำรองเผื่อไว้บ้างก็ดี” วาเทีย
เตือน เกิดเคซ่าต้องติดอยู่ที่นั่นสักครึ่งปี เจ้าตัวก็ต้องคิดว่าจะจัดการชีวิต
ตัวเองอย่างไร ยัยหนูน้อยของเขาก็คงปวดหัว และสุดท้ายเขาอาจจะต้อง
ลงเอยด้วยการหิวเคซ่าน้อยกลับมาอุปการะที่โคลฟเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายตาม
รอยอดีตตัวเองสำเร็จ...

ไม่ละ อย่าเลย ช่วยทำให้สำเร็จแล้วส่งภูตหลงยุคกลับยุคตัวเอง
ไปเถอะ

แววตาเคซ่าสดใสขึ้นทันทีที่มองเห็นความหวังจนแทบไม่ได้ฟังเรื่อง
แผนสำรอง “ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะกลับบ้านได้จริงๆ”

“ແ່ນແລ້ວ” สองพ่อลูกยกนิ้วโป้งยืนยัน กระแสมนตราสีฟ้าสว่าง
เลื่อนหายไปจนหมด

กลับบ้าน...เขาไม่เคยรู้สึกว่าการโยกพื่นๆ จะสร้างความโล่งใจให้
เขาขนาดนี้มาก่อนในชีวิต เขาจะได้กลับไปเจอทุกคนอีก เคซ่ายกมือ
เสยผมและนึกได้ว่ายังมีเรื่องสำคัญที่ไม่ควรลืม

“ถ้าข้ากลับไปยังยุคของข้า พันธะคู่ครองกับมิสเทียจะหายไปไหม”

“หืม?” วาเทียเงง มิสเทียรีบทำท่าบึ้งโตใหญ่ คนเป็นพ่อร้องอ้อเบาๆ เคซ่าตัวเล็กคงยังไม่รู้เรื่องต่างหูนี้ และเขาไม่ควรจะแก้ไขความเข้าใจผิดที่ว่า เนื่องจากมิสเทียใช้เรื่องพันธะคู่ครองดึงตัวเคซ่าไว้ไม่ให้เดินไปตามแผนศัตรู

ตอนนี้เหตุผลที่เคซ่าจะไม่ไปไกลจากมิสเทียก็เพิ่มขึ้นเป็นสองข้อแล้วละ

หนึ่ง กังวลเรื่องพันธะคู่ครอง และสอง ต้องฟังมิสเทียร่ายอาคมผืนนี้ให้ทุกวัน

พอมดดำแห่งโคลฟไหวไหล แล้วแต่งเรื่องจริงบางส่วนขึ้นสดๆ “ถ้ายังทำพันธะไม่สมบูรณ์ พอกลับไปก็คงเหมือนไม่เคยเกิดอะไรขึ้น เพราะเมื่อสามร้อยสี่สิบปีก่อนมิสเทียยังไม่เกิด แต่เคซ่าในปัจจุบันอาจจะต้องโชคร้ายแทน...”

“โชคร้ายเพราะ...มีคู่เป็นลิงสาวทโมนสินะครับ” ภูตหนุ่มเหลือบมองมิสเทียพลางพูดเหมือนไม่ใช่เรื่องของตัวเอง

“นายหาเรื่องหรือ!” มิสเทียทำหน้ายักษ์ใส่ทันที

ปู่! วาเทียวางมือใหญ่ลงบนศีรษะของเคซ่า รังสีสังหารแผ่ออกมาทุกองศา

“เข้าใจผิดแล้ว...นายจะโชคร้ายเพราะฉันต่างหาก...ฟังให้ดีนะเคซ่า ไม่ว่าจะป็นนายตอนเปี้ยกหรือโย่ง ฉันก็ไม่อนุญาติ!”

อาการพ่อขี้หวงกำเริบอีกแล้ว...ทั้งมิสเทียและเวเน่าคิดตรงกัน ต่างคนต่างกรูเข้ามารังรังมายาของวาเทียไม่ให้เข้าไปไล่เตะเคซ่า แต่ทั้งที่เห็นตำตาว่าพ่อของเจ้าหญิงไม่ปลื้ม คนที่เข้าใจผิดว่าตนกำลังจะกลายเป็นว่าที่ถูกเขยอย่างเสียไม่ได้ ก็ดันกอดอกถามหน้าตาจริงจังว่า

“ทำไมจะไม่ได้”

ปิด!

เส้นเลือดข้างขมับของวาเทียกระตุกทันที มีสเทียรีบวิ่งเข้าไปคว้า จี้สื่อสารที่คอเคซ่า “พอแล้วค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะท่านพ่อ วัหนุจะติดต่อกันไปใหม่”

“เดี๋ยวก่อน! ยังพูดไม่จบเลย ไม่ได้นะ มีสเทีย ลูกยังเด็กเกินไป!”

วาเทียพูดได้แค่นั้น มีสเทียก็ประกบมือรอบจี้สื่อสารตัดการติดต่อทันที ร่างมาขาของพ่อมดแห่งโคลฟหายไปแล้วแวบเดียวก็ปรากฏขึ้นใหม่ ด้วยคาถาของตัวเอง เขาน้ำบั้ง แล้วเฝ้ามองหัวตัวลูกสาวไปคุยกันตามลำพังสุดมุมซอกคฤหาสน์

“อย่าให้เกินเลยเชียวนะ...”

“ค่า...พูดอะไรก็ไม่รู้” มีสเทียชำเลื่องมองข้างหลัง เห็นเงาถึงความสนใจเคซ่าโดยการชวนคุย ทำทางภูตวิยรุ่นจะสนใจอาวุธของเวณา มากจนลืมนึกไปเลยว่าเธอกับพ่อยังอยู่ที่นี้ด้วย “วัหนุจะระวังไม่ให้เขาสู่ออนาคตตัวเองโดยเฉพาะเรื่องสำคัญๆ มากเกินไปแล้วกัน”

วาเทียมองพื้น แล้วกล่าวเสียงเรียบๆ กับเธอคนเดียวว่า “ก็ดี แต่เรื่องนั้น...ที่จริงอาจจะไม่เป็นไรหรอก”

“ท่านพ่อหมายความว่ายังไง” มีสเทียชะงัก

“ละอองทรายมนตราลงอาคมไว้ เพื่อรักษาสมดุลกาลเวลา ทันทีที่มันสลายไปจากร่างเขาตามกำหนด ความทรงจำใดๆ เกี่ยวกับช่วงเวลานี้จะหายไปหมด”

“!!”

หายไปหมด...หมายความว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็จะไม่หลงเหลือถึงเขาในปัจจุบันนี้หรือ ทั้งที่มีสเทียอยากจูงใจให้ตนเองคิดว่าเป็นเรื่องดีที่อดีตของเคซ่าจะไม่ถูกบิดเบือน แต่ก็ยังรู้สึกเศร้าอย่างบอกไม่ถูก

มือใหญ่ของพ่อสัมผัสเรือนผมเธอเป็นเชิงให้กำลังใจ เขาพูดออก

จากปากกว้างมายาเต็มเสียงว่า “ดูแลเขาให้ดีนะมิสเทีย เขาต้องฟังพาลูกมากกว่าที่คิด”

‘ดูแลเคซ่า’ ถ้าแต่ก่อนได้ยินประโยคนี้อะก็คงได้ขำพินร่วงกันทั้งเมือง แต่ว่าตอนนี้...ดูท่าทางเอ้อๆ งงๆ แถมยังอ่อนไหวง่ายของเขาแล้วก็คงเล็งไม่ได้

“อ้อ...ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ยินดีอยู่แล้ว ก็ลูกสาวของพ่อรับปากเขาไว้เรื่องนี้คะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นจะไม่ปล่อยเขาไปเด็ดขาด” มิสเทียแทบจะตบอกรัดตัวเองเพื่อแสดงความแข็งขัน

“หี...ตามใจ” วาเทียเสียงซุ่น ยังทำใจยอมรับเรื่องคู่ครองลูกสาวไม่ได้ ถึงมันจะยังไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ ก็เถอะ

มิสเทียเหลือบมองเคซ่า และเห็นเงาสะท้อนจากต่างหูของเขาจึงได้ที่ปรึกษาเสียงประจวบว่า “ท่านพ่อคะ บอกวิธีปลดผนึกต่างหูของเคซ่าให้หน่อยได้ไหมคะ อย่างน้อยเวลาฉุกเฉินจริงๆ หนูจะได้มั่นใจว่าเรามีพลังพอเอาตัวรอดได้”

“เอ่อ...” พ่อมดดำแห่งโคลฟอีกักทำหน้าที่ไม่ถูก

มิสเทียอ้าปากค้างอย่างคาดไม่ถึง “อย่าบอกนะว่าพ่อได้โอกาสแก๊งก็จะรีบซ้าเขาอะ ตอนนี้อยู่เวลาแก้แค้นนะคะ” ดูตัววังแกเขาอันดับหนึ่งอย่างเธอสิ ยังงัดแก๊งเขาเลย

วาเทียรีบยกมือปฏิเสธ “ไม่ใช่ๆ เข้าใจผิดแล้ว คือพ่อไม่ได้อยากจะแก๊งเขา แต่ว่า...”

“แต่อะไร...”

“พ่อไม่รู้รหัสผนึก...”

“หา?” มิสเทียคิดว่าตัวเองหูเพี้ยน

วาเทียทำหน้าเมื่อย นิ้วเรียวกาแก้มอย่างลำบากใจ “เคซ่าขอเก็บไว้เป็นความลับ พ่อแหกผนึกได้อยู่หรือ แต่ต่างหูจะฟังแล้วฟังเลย เขา

จะแปลงเป็นมนุษย์ไม่ได้อีกจนกว่าพ่อจะสร้างอันใหม่เสร็จ...ซึ่งก็คงอีกสักสองปี ไม่ตอบใจത്യลู่แกแน่”

ความลับที่เธอโกหกตามน้ำเรื่องพันธะคู่ครองคงแตกพร้อมกันที่เขาได้ร่างภูตคืนมา และเธอก็ไม่มีวิธีที่ดีกว่านี้ที่จะบีบบังคับให้เขาเลือกอยู่ข้างเธอ

มิสเทียแทบจะเอาเท้าก่ายหน้าผากแล้วกลิ้งลงบ่อ ไม่กลับขึ้นมาอีกสามปีก็คราวนี้ ความรอบคอบระมัดระวังตนที่นั่นจะเป็นคุณสมบัติเด่นของเคซ่าตันกลายเป็นดาบสองคมจิ้มตัวเองเสียได้

มันน่าไหมล่ะ พ่อยอดดองครักษ์!

แสงร้อนแรงของยามเที่ยงวันสาดส่องสัมผัสหุบเขาหินสี

กุหลาบกว้างสุดลูกหูลูกตา บ้านเรือนส่วนใหญ่สกดเข้าไปในหน้าผา เสริมโครงสร้างด้วยไม้คานและเหล็ก ประตูหน้าต่างประดับด้วยลายพื้นเมืองแปลกตา เหนือแนวเชิงผ้าห้อยธงทิวหลากสีจารึกคำอำนวยพรจากเทพเจ้าแห่งขุนเขาและปฐพีเป็นมงคลแก่ผู้มาเยือน

เพิงสินค้าจำนวนมากเปิดซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าทั้งของพื้นเมืองและของนำเข้ามาอย่างคึกคัก ท่ามกลางผู้คนมากหน้าหลายตา เด็กหนุ่มสวมชุดคนหนึ่งชะเง้อมองทางโน้นที่ทางนี้ที่อย่างตื่นเต้นราวกับเพิงเคยเห็นตลาดนัดยามเช้าเป็นครั้งแรก

“เจ้าตัวประหลาดที่เขาห้อยไว้หน้าร้านนั่นคืออะไรนะ” เด็กหนุ่มถามเสียงตื่นเต้นพลางชี้ไปที่นกไร้ขนหน้าร้านขายเนื้อสัตว์ปีก

“ไก่ฟ้าอุลาน่า นายไม่เคยเห็นหรือ สัตว์พื้นเมืองแถบนี้ล่ะ” มิสเทียตอบพลางส่งห่อผ้า และจ่ายเงินให้เด็กหนุ่มราวคร่าวเดียวกับเธอสองคนที่รับปากจะช่วยทำอะไรบางอย่าง

“ไม่เคย” เคซ่าตอบทั้งเสียงสนอกสนใจ “มันอร่อยเหาะ”

“มนุษย์นิยมกินกันมานานแล้ว ฉันเคยกินครั้งหนึ่ง เนื้อหยุบๆ กรูบดี มีคุณค่าทางอาหารสูงอีกต่างหาก แต่แพง”

เด็กวัยรุ่นที่รับเงินจากเธอวิ่งไปหลบที่มุมตึกและเริ่มแกะห่อผ้ามิสเทียเห็นท่าทางที่อึด แต่คล่องแคล่วของทั้งคู่แล้วก็วางใจขึ้นว่างานจะไม่ล้มเหลว

“อ้อ...ว่าแต่ผลไม้ทางนั้นละ ลูกสีฟ้าหน้าตาเหมือนหัวใจ” เคซ่ายังคงสนใจตลาดมากกว่าคน เขาเข้าใจว่ามิสเทียจ้างให้เด็กสองคนนั้นเอาขยะซึ่งน่าจะเป็นเสื้อผ้าของพวกเขาเมื่อคืนนี้ไปทิ้งไกลๆ ให้พ้นการรับรู้ของศัตรู

“พินต้าเบอร์รี่ หวานฉ่ำดี หายาก ของแพงอีกนั่นแหละ” มิสเทียตอบเสียงเนือยๆ บอกไม่ถูกว่าจะรู้สึกอย่างไรที่เห็นเขาตื่นเต้นกับทุกอย่างไปหมด เคซ่าแทบจะวิ่งเข้าไปสำรวจทุกอย่างที่เขาสนใจอย่างไม่สงวนท่าที เขาตัวโตไม่เคยออกอาการขนาดนี้เลย

แดดเริ่มร้อน แต่เคซ่าก็ยังสวมชุดที่ซื้อจากร้านเสื้อผ้าปากทางคลุมศีรษะ มิสเทียมองแล้วอึดอัดแทน เธอตะโกนบอกเขาว่า “เคซ่า เอาชุดลงได้แล้ว ถ้านายจะถูกแดดเผาจริง ป่านนี้นายตายไปแล้ว”

เคซ่าหน้าบึ้งใส่มิสเทีย แต่เธอพูดถูก เขาเดินจากปากทางเข้าหมู่บ้านมาตั้งเป็นร้อยเมตร แสงตะวันก็ยังไม่ได้เผามือเขา ดังนั้นมันก็น่าจะทำอะไรเขาไม่ได้จริงเพราะอานิสสงสัยพิลึกจากพันธะคู่ครองที่ไม่สมบูรณ์

มือขาวซีดที่เรือสีเลือดดันหลุดลงไป แล้วสะบัดศีรษะไล่ความร้อน เรือนผมสีดำทั้งตัวลงระบ่า และแม้จะไม่ได้เจตนา เคซ่าก็เผลอมองตรงไปยังตลาดได้แสงตะวันที่เขาไม่ควรจะมีวันได้พานพบอย่างประทับใจ

มิสเทียยิ้มบางๆ เข้าใจว่าเขาคงตื่นตาตื่นใจเมื่อมีโอกาสดูสัมผัสชีวิตได้แสงแดดเป็นครั้งแรก เธอจะยอมลงให้เขาถกมโน่นนี้ไปแล้วกัน ได้เห็นเคซ่าสนุกสนาน ตาเป็นประกายวิบวับกับของธรรมดาทั้งหลายราวกับ

พบชุมชนสมบัติก็นำรักสติไปอีกแบบ

เคซ่าดูกลมกลืนไปกับมนุษย์เมื่อสวมชุดพื้นเมืองของดินแดน
ซาเรียตะวันตกเฉียงเหนือที่แห้งและร้อนกว่ากลางทวีปมาก เสื้อผ้าฝ้าย
เนื้อเบาสบายคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีน้ำเงินปักลายปีกนกสีทอง ราคา
ไม่แพง แต่เขาสวมแล้วดูดี แถมยังมีที่ให้ซ่อนหน้ากากหลังเสื้อคลุมอีก
ต่างหาก

พอเดินผ่านหน้า ‘ร้านขายเห็ดอย่างสูตรซอสกลมกล่อมพิเศษ’ ได้
กินก็คุ้มแล้วที่เกิดมา’ เคซ่าก็เผลอยืนจ้องเห็ดอย่างสีน้ำตาลนวลๆ ส่งกลิ่น
หอมยั่วยวนชวนกระเพาะอย่างลึมตุน

แม้คำร้ายห้าสิบเศษอดยิ้มไม่ได้ ดูท่าทางพอหนุ่มผิวใสสวมชุด
พื้นเมืองคงเป็นนักท่องเที่ยวจากแดนไกลจึงดูสนใจทุกอย่างไปหมด

“รับสักไม้ใหม่พ่อนุ่ม เห็ดอย่างของซาร์สเด็ดที่สุดในคามอน
แวลลีเลยนะ”

“เอ่อ...ไม่เป็น...” เขาทำท่าจะปฏิเสธ แต่แล้วสาวน้อยผมทอง
อายุไล่เลี่ยกันก็วิ่งมาชะงัดจากด้านหลัง แล้วร้องสั่งเสียงใส่ว่า “เอามา
สิไม่เลยคะคุณป้า เราหิวมากเลย”

“จัดให้เลยจ้า”

มิสเทียจ่ายเงิน รับถุงกระดาษกันน้ำที่ด้านในของไปด้วยขอ
หอมกรุ่นมา เธอยืนเห็ดอย่างไม้หนึ่งให้เคซ่าที่ตีหน้านิ่งเหมือนจะพยายาม
ปฏิเสธว่า เขาไม่ได้อยากกิน

“อย่ามาทำปากไม่ตรงกับใจนะ นายจ้องจนน้ำลายจะหกแล้ว”

“มะ...ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย” ภูตหนุ่มในร่างมนุษย์ปฏิเสธ แต่
ท้องเขาทรยศด้วยการส่งเสียงครวญครางน่าอณาถออกมา เคซ่าไม่เคย
อายจนอยากบินหนีไปสุดขอบฟ้าขนาดนี้มาก่อนเลย แล้วดูสิ! ตอนนี้เขา
ไม่มีปีกจะพาตัวเองหนีด้วยซ้ำ อณาถจริงๆ

“เมื่อคืนพอท่านพ่อกลับเราก็รีบหาที่พักทันที เหนื่อยจนหมดแรง ทั้งคู่ แต่นายตื่นสายยังไม่ทันกินอะไรเลยใช้ใหม่ล่ะ อย่าคือเลยนะ” มิสเทีย ยัดเยียดให้ตัวอย่างให้เขาจนได้ เคซาซึ่งหิวจนทนถือวิธืต่อไปไม่ได้จึงยอมแพ้ เขากินไม่แรกหมดอย่างว่องไว และมัวแต่เคลิ้มกับรสชาติจนลืมสังเกต ไปว่ามีสเทียยัดไม้ที่สองมาให้เขากินตั้งนานแล้ว

ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่วายหันมาติเธอ “ซอสเลอะปากแล้ว กินไม่ เรียบร้อยเลย จับจากข้างๆ ลี”

เจ้าหญิงของเหล่าภูตราชตรีคิวระตุก เมื่อตอนสายเขาก็บ่นว่าเธอ พับผ้าปูที่นอนไม่เรียบร้อย (ชอบไม่เท่ากันเป๊ะ) เขาทักเธอว่ารีบปั่นบนเสื่อ เบี้ยว (เอียงไปแค่สี่สิบองศาเท่านั้นเอง) แล้วยังทักว่าเธอควรจะซัดรอย เบื่อนบนรองเท้าคู่เก่งก่อนออกจากที่พักอีก!

ดูเหมือนว่าความจู้จี้ของเคซาจะไม่ใช่อะไรที่เกิดขึ้นตามวัย แต่เป็นนิสัยดั้งเดิม...

จากชายทะเลเมื่อคืน มิสเทียกับเคซาใช้ยันต์เทเลพอร์ตมาที่ เมืองคามอนเวลลีย์ ซึ่งเป็นหัวเมืองทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ อากาศ แห้งกว่ากลางทวีป และร้อนกว่าโคลฟ ปกติมิสเทียคงไม่คิดมาทัวร์เมือง แดดแรงตามลำพัง แต่ภารกิจที่สามของการทดสอบมงกุฎสีนัลชี้้นำเธอ มาที่นี่

สมบัติเจ็ดชิ้นของนักดนตรีผู้ยิ่งใหญ่ เร็นลึกลงในดินแดนอันหลากหลาย

เพียงชิ้นเดียววนอกนั้นไม่เสียตาย เรามุ่งหมายยินยลอีกสักครา

ท่าทางเทพแห่งความมืดต้องการเพียงฟังเสียงเครื่องดนตรีที่ท่าน

ขึ้นขอปอกสักครั้ง จะเลือกขึ้นไหนในเจ็ดขึ้นมาบรรเลงก็ได้

ใต้กลอนสั้นๆ ปรากฏตราตราเจ็ดดวงที่มีภาพวาดเครื่องดนตรี เจ็ดชนิด สร้างโดยนายช่างห้วกะที่ตั้งแต่ยุคโบราณ พิณ ขลุ่ย ไวโอลิน แตรเงิน กระพรวนทอง ลูต และกลอง มิสเทียเป็นลูกสาวของนักขับลำนำชื่อดัง เธอจึงได้ฟังตำนานดนตรีมากมายพอที่จะรู้ว่าควรจะเริ่มค้นหาข่าวอย่างไร

เธอติดต่อหาอาจารย์ของท่านแม่ที่เจเรอาน นครแห่งดนตรี และขออีเมลหนังสือปุมตำนานที่เธอจำได้ว่ามีเนื้อหาที่ต้องการออกมาสองเล่ม ภายในไม่กี่ชั่วโมง มิสเทียค้นข้อมูลพบรหัสลับ เธอถอดรหัสเล่นคำที่แจกแจงที่ซ่อนเครื่องดนตรีโบราณสำเร็จ

หลังจากคำนวณระยะทางและปัจจัยอื่นๆ แล้ว มิสเทียก็พาเคซ่า เทเลพอร์ตจากปราสาทร้างริมหาดมาที่เมืองคามอนเวลลีย์ ซึ่งมีเครื่องดนตรีในตำนาน...คามอนลูต ซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งในเมืองแร่เก่าที่เปิดเป็นสถานที่ท่องเที่ยว

คามอนเวลลีย์ห่างไกลจากทะเลมากที่สุด และยังเป็นสถานที่ที่ผู้คนหนาแน่นทั้งกลางวันกลางคืน ถ้าพวกเขาแพลร์ฉลาดพอจะหาตำแหน่งเครื่องดนตรีพบ พวกเขาก็คงเลือกไปที่อื่นซึ่งง่ายตายกว่านี้ มิสเทียจองห้องพักเตียงสองหลังในโรงแรมเล็กๆ พาเคซ่ากับเวน่าเข้าไปพักผ่อน เธอส่งเวน่าไปกบดานที่เอนดาร์ก่อนฟ้าสว่าง และหลับเอาแรงต่อถึงช่วงเที่ยง

เคซ่าคงเหนื่อยล้ามากจึงหลับเป็นตายทั้งคืน

มิสเทียเกือบจะผลอกลิ้นหายใจเมื่อนึกถึงตอนสายที่เธอตื่นมากก็เห็นใบหน้าคมคายยามนิทราของเคซ่าเป็นอย่างแรก ใจเต้นผิดจังหวะแต่เช้า เจ้าชายนิทรารองค์นี้ถึงจะเด็กกว่าที่เห็นในนิทานแต่ความงามไม่แพ้ใครแน่นอน

อันตรายเป็นหัวใจจริงๆ ตอนนอนว่าร้ายแล้ว แต่ตอนตื่นมาขี้ตา
จ้วเจียดูน่ารักผิวดีล้วยเคซ่าจอมเตะ สร้างความเสียหายต่อหัวใจเธอแรง
ยิ่งกว่า

น่าเสียดายที่เจ้าชายรูปงามทำลายภาพลักษณ์ชวนฝันในไม่กี่
วินาทีต่อมาด้วยการร้องจ๊าก เพราะเพิ่งรู้ว่าตัวเองนั่งอยู่ใต้แสงอาทิตย์ มิสเทีย
กล่อมอยู่นานจึงลากเขาออกมาเดินตลาดได้

เคซ่าเสียสอยที่ติดปลายนิ้วตนเองอย่างเสียดาย ถ้ารู้ว่าเห็ดอย่าง
ของมนุษย์อว้อยขนาดนี้ ขอให้ซื้ออีกไม่กี่ดีหรือก มิสเทียเป็นเจ้านายของ
เขา ก็แสดงว่าต้องดูแลค่าใช้จ่ายภารกิจสินะ เสียดายแฮะ

เด็กสาวเลือดผสมพาเขาเดินขึ้นบันไดหินสกัดไปจนถึงจุดพักก่อน
ที่มีร้านขายของหนานตา ชุ่มไม้มุ่งหลังคาด้วยกระเบื้องดินเผาสีสดใสดีดี
ป้ายใหญ่ว่า ‘จุดจำหน่ายตัวขมเหมือง’ เธอหน้าง้ำเมื่อเห็นว่าโต๊ะขายตัว
มีแถวยาวเหยียด คงต้องยืนขาแข็งอีกนาน

เมื่อรู้ว่าต้องยืนแช่อีกเกินยี่สิบนาที เธอจึงถือโอกาสชวนเคซ่าคุย
เสียดาย ปกติถ้าเขาไม่จริงจังคงงูจวนน่าเปื่อกก็กวนประสาท แต่เคซ่า
ตัวเล็กแม้จะกวนอว้อยวะเบื่งล่างบ้างก็ยังซื้อคุยง่ายกว่าเป็นกอง

“ตกลงว่าติดต่อครอบครัวได้บ้างไหม” มิสเทียถามขึ้นลอยๆ

ท่าทางว่าเรื่องผิดผิดตาของเคซ่าสะดุดทันที เขาหน้าม้อยไหล
ตกหลู่พลางสายหน้า “ไม่มีใครตอบสักคน...สงสัยจะไม่ได้ยิน ช่วงนี้ของ
ทุกปีพวกเขาคงวุ่นกับการแสดง คงไม่ทันดู”

เขาไม่เดือดร้อนกับการห่างบ้านสักสามสี่วันเท่าไรนัก แต่อดผวา
ไม่ได้ว่าหากมิสเทียเกิดป่วยไข้ หรือหิวเสียพลไม่ร้ายอาคมให้ แล้วเขา
ต้องติดอยู่ในโลกอนาคตเป็นปีๆ หรือนานกว่านั้นจะทำอย่างไร

พอเริ่มผวาขึ้นมาครั้งหนึ่ง เขาก็เลิกคิดมากไม่ได้ แผนสำรองคงไม่
พันการกลับบ้านไปสมทบกับกองคาราวาน เขาใช้ชีวิตอยู่กับคนอื่นไม่ได้

หรือก จะรบกวนมิตเที่ยนนานๆ ก็ไม่ดี กลับบ้านย่อมเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด แม้เขาอาจจะทำให้ทั้งกองคาราวานซ็อกตาตั้งก็ก็ตามที่

การติดต่อและตามหากองคาราวานในกาลเวลาสามร้อยปีให้หลัง เป็นทั้งความปรารถนาและความจำเป็นสำหรับเขา

เคซ่าพยายามปลอบใจตัวเองดังๆ ว่า “ข้าทั้งสัญญาสัญญณ์ไว้ตลอดทาง พวกเขาเห็นก็คงรู้แน่นอน อาจจะอีกไม่นานหรอก”

มิตเทียไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ แต่เธอรู้สึกผิดมาก เธอทำลายชายผ้าเงื่อนซับซ้อนที่เขาผูกเป็นสัญญาสัญญณ์ทั้งไว้หมดสิ้นแล้ว ทั้งอันที่เคซ่าบรรจุผูกไว้กับแ่งหินที่ปราสาทร้างเมื่อวานถึงสามตำแหน่ง และอีกอันหนึ่งที่ต้นไม้ปากทางเข้าหมู่บ้านเมื่อไม่ถึงยี่สิบนาทีก่อน

ถ้าครอบครัวเขายังมีชีวิตอยู่ เธอก็อยากให้ได้พบกัน แต่มันเป็นไปได้ไม่ได้

คนเดียวที่จะตามรอยมาคือ ลาแฟลร์ และเธอจะไม่ยอมให้ภูตสาวหาเคซ่าพบเป็นอันขาด

มิตเทียเคลื่อนไหวตามแถวยาว เสียงคนรอบกายยังแข็งแรงแแต่ใจเธอลอยไปไกลแสนไกล พอเธอเงยบนานเข้า เคซ่าก็เป็นฝ่ายเริ่มบทสนทนาบ้าง

“ท่านวาเทีย บิดาของเจ้าเป็นโอรสราชินีชีนาเดียวหรือ”

“เปล่า เขาเป็นลูกของท่านย่าอัลเมเรีย น้องสาวราชินีชีนาเดียว ท่านป่าเสี้ยคูครองไปตั้งแต่ยังอายุไม่มาก ท่านไม่มีบุตรธิดา”

เคซ่าสะอึกเมื่อเห็นว่าตนเองอาจจะผลอชักนำเธอไปสู่หัวข้อสนทnal้าปากใจ เขาปรับเปลี่ยนหัวข้อทันที “เอ้อ...ข้าตอนเป็นผู้ใหญ่แล้วเป็นคนยังไงบ้าง”

มิตเทียเกือบจะหลุดหัวเราะ “หึ...จู้จี้จุกจิกเหมือนนาย เจ้าระเบียบกว่าสักสิบเท่า แต่สูงโย่งแล้วก็เก่งจนน่าโมโห”

“ข้าใช้เวทมนตร์ได้ไหม” เคซ่าถามเสียงค่อยลง

“นิดหน่อย” มิสเทียตอบตามตรงแล้วรีบเสริมเสียงดังขึ้นอีกนิดว่า
“แต่ไม่เห็นสำคัญตรงไหน วิชาอาวุธของนายโดยเฉพาะดาบยอดเยี่ยมกว่าใครๆ เลย องครักษ์ทุกคนผ่านคอร์สฝึกผ่านรกของนายมาทั้งนั้น”

ฟังดูยิ่งใหญ่จนจินตนาการไม่ออกเลย แต่จนแล้วจนรอดเวทมนตร์น้อยนิดของเขาก็ไม่เคยพัฒนาขึ้นจริงๆ สมกับที่เป็นบุตรนวจันทรา

เมื่อมองวงหน้ากระ้างตาของมิสเทียแล้วเคซาก็นึกสงสัยขึ้นมา
“ที่ว่าข้าเก่งวิชาดาบ ข้าเก่งกว่าเจ้าอีกหรือ”

เคซ่ากระพือปมโทสะของมิสเทียอย่างแรง แต่เพราะน้ำเสียงใสซื่ออย่างคนสงสัยจริงๆ มิสเทียจึงบอกตัวเองให้ตอบโดยไม่ถือสาหาความ

“อ้อ... ประลองกันตลอด ฉันไม่เคย...ชนะเลย”

เคซ่าท่าทางทิ้งจัด เขาค่อยๆ เรียบเรียงข้อมูลที่ได้ยินจากเธอและ
เวณาเมื่อคืน ก่อนจะทำใจกล้าถามขึ้นว่า

“ข้าเป็นอาจารย์ของเจ้าจริงหรือ”

มิสเทียพยักหน้ารับหน้ามุดบึ้ง

อะไร! มีเขาเป็นอาจารย์เป็นเรื่องต้องทำหน้ามุดหรือ?! เคซ่าน้อย
ขมวดคิ้ว แล้วจึงทำที่ถอนหายใจเหมือนปลงตก “ข้าคิดว่าข้าควรจะ
เข้มงวดกว่านี้...”

“หมายความว่ายังไงยะ” มิสเทียเสียงเพียวใส่เขา

“เจ้าจะได้เคารพข้าหน่อยไง” เคซ่าเอียงคอแล้วเอ่ยหน้าตายว่า
“แต่...ถ้าเจ้าทำพันธะคู่ครองกับข้า ข้าอาจจะเจ็ดกับเจ้ามากขึ้นก็ได้”

“อย่ามาหลอกซะให้ยาก ลมปากแค่นี้ไม่พอทำให้ฉันสนใจหรอก
โดยเฉพาะเมื่อมาจากปากผู้ชายที่ชอบสาวอื่นอยู่!”

เคซ่าสะอึกเมื่อถูกพูดแทงใจดำ คิ้วมุ่น ยอมรับว่าใจจดจ่ออยู่ที่การ
เอาชนะมิสเทียจนเกือบจะละเลยข้อเท็จจริงที่ว่า พันธะคู่ครองคือการ

แต่งงานกลายเป็นๆ สำหรับเขากับมิสเทียที่ยังเด็กเกินไปคงเป็นแค่การ
หมั้นหมายจนกว่าพวกเขาจะเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว

แค่สามสี่วัน...หรือจนกว่าเขาจะกลับอดีต ทุกอย่างจะกลับไปเป็น
เหมือนเดิม พันธะจะไม่เคยเกิดขึ้น เขารู้ดีอยู่แล้ว ดังนั้นขอเอามาหย่า
เธอให้ชู้ฟ่อๆ สมกับที่รังแกเขาไว้มากเมื่อคืนวานคงได้สินะ

ภูตหนุ่มในร่างมนุษย์ขีดหน้าหน่อยๆ แล้วเอ่ยเสียงยกตนข่มท่าน
ว่า “ข้าเป็นผู้เคารพเทพเจ้าและขนบธรรมเนียมอันดีงาม ถึงจะได้คู่เป็น
ม้าติดกะโหลกเช่นเจ้า ข้าจะน้อมรับไว้ แล้วถือเสียว่าเป็นเวรกรรมจาก
ปางก่อน”

ป่าป!

“โอ๊ย!” เศษไอดศรวณเมื่อมิสเทียหวดกระเป่าใส่หัวเขา “เจ็บ
นะ!”

“ดี จะปากเสียอีกไหม ถ้ายังกล้าอีก ฉันยังมีทั้งแรงและเวลาพอ
หวดอีกหลายที”

“ผู้หญิงบ้าพลัง!”

“ก็เข้าท่ากว่าผู้ชายจุกจิก ปากเสียแล้วกัน”

สายตาสองคู่สบกันในระยะประชิดอย่างไม่มีใครยอมใคร คนรอบ
ข้างแอบขำ ไม่มีใครกล้าวิจารณ์ตรงๆ หรือเข้าไปห้ามปราม จะห้ามไป
ทำไมในเมื่อฟังเด็กหนุ่มสาวทะเลาะกันก็สนุกดี ข้าเวลายืนรอคิวอันแสน
น่าเบื่อได้ชะงัด

ในรถม้าที่แล่นออกจากหมู่บ้านของเมืองคามอนแวลลีย์ เด็ก
วัยรุ่นสองคนทวนแผนการกันอย่างจริงจัง

“สวมชุดในห่อผ้าแล้วออกไปปราศจากภูตในสถานที่ตามที่ระบุไว้ใน
กระดาษ เดินวนรอบหมู่บ้านยามกลางวันสามรอบ แล้วค่อยเอาเสื้อผ้า

“ไปทิ้ง” เด็กชายผมดำสรุป

เด็กสาวในชุดกระโปรงสีชมพูขยับตัวอย่างขัดใจ “ทำไมต้องทิ้ง ไม่เข้าใจเลย ชุดสวยออก”

“เขาบอกให้ทิ้งก็ทิ้งเถอะน่า เสียดายชุดห่วยสวยอาจจะไม่คุ้มชีวิตนะ”

“ก็ได้...ว่าแต่เจ้าคิดว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นตั้งใจให้เราเอาชุดไปใส่เดินเล่นเพื่ออะไร แกรมยังบอกให้ข้าถักเปียยาวตอนไปเดินอีก”

“ไม่แน่ใจ แต่ในเมื่อนางจ่ายเงินมาแล้ว แกรมงานก็ง่ายแสนง่าย ไม่เดือดร้อนใคร ไม่ผิดศีลธรรมสักกะข้อ เราก็ทำให้จบ แล้วลืมมันเสียแล้วกัน”

สองหนุ่มสาวไม่รู้เลยว่าในเวลาเดียวกันนั้น เด็กวัยเดียวกันกับเขาอีกสี่คู่ ทุกคู่ประกอบด้วยเด็กหนุ่มผมดำและเด็กสาวผมทองสวมเสื้อผ้าเหมือนกันเปี้ยบก็ได้รับการว่าจ้างภารกิจเดียวกันจากเด็กสาวปริศนาคนหนึ่ง

“ไม่มีใครคิดมากเพราะงานเช่นนี้ก็มีบ่อยๆ เมื่อลูกคุณหนูสักคนคิดจะเล่นแผลงๆ พวกเขาไม่รู้เลยว่าพวกตนคือปัจจัยที่ทำให้แผนการของมิสเทีย คลอเฟิลสัมฤทธิ์ผล

เมื่อองครักษ์ของลาเฟลร์เริ่มออกตามหาเคซ่า พวกเขาจะไม่รู้เลยว่าความมุ่งหน้าไปทางไหนดี เพราะมีข่าวของคนลักษณะเดียวกับมิสเทีย และเคซ่าปรากฏตัวในอีกสี่ทิศทั่วซาเรีย

จะซ่อนไปไม่ต้องซ่อนในป่า

และจะให้ดียิ่งกว่านั้น คงต้องกระพือลมให้ไปไม่ปลิวว่อนไปทั่วจนศัตรูไม่มีทางหาสิ่งที่ต้องการพบเลย